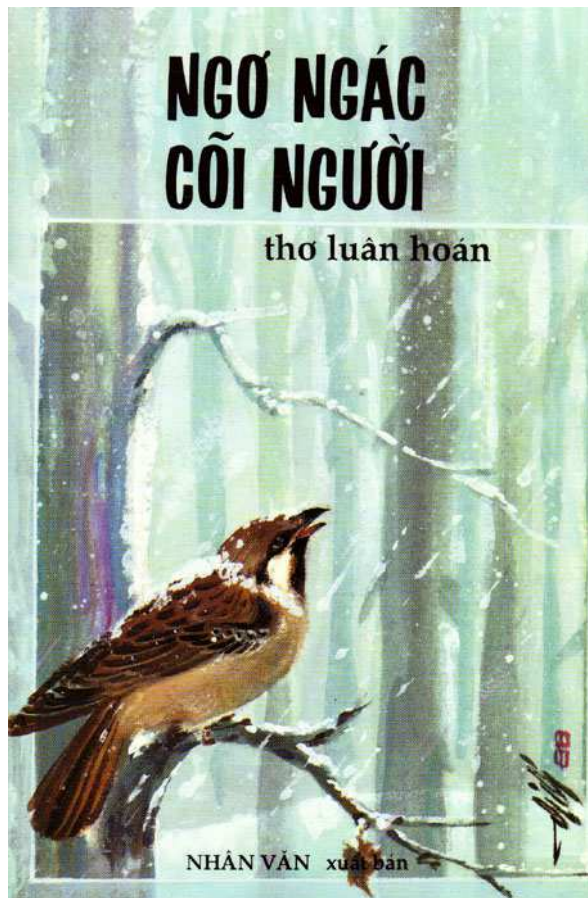

NGƠ NGÁC CỒI NGƯỜI luân hoán

NGŨ NGÁC CŨI NGƯỜI
thơ Luân Hoán
bìa Vivi Võ Hùng Kiệt
nhà xuất bản Nhân Văn (Hoa Kỳ)
ấn hành năm 1989

*

phần 1:

NỮ TRONG HƯƠNG ĐẤT QUÊ NHÀ

Lần Cuối Về Liêm Lạc Hòa Đa Quảng Nam

ta ngồi đây đã hơi lâu
chẳng ai chào hỏi đôi câu gọi là
cánh chim nào chợt bay qua
hồn chao động giọt mưa xa xót buồn
sau lần này, chắc đi luôn
đất trời quê nội có thương nhớ chờ ?

ta ngồi đây nhớ vu vơ
mấy mươi năm trước đã mơ ước gì
bệ ciment mặt đã lì
chiều hoang vắng bỗng thềm thì tiếng ai
đuổi chân tay tọc mạch coi
trên da thịt tím lằn roi bụi đời

ta ngồi cũng chỗ này thôi
trời mưa đông vọc nước chơi một mình
nhìn con cóc nhảy vô tình
làm tan bong bóng lênh bênh giữa sân
xếp ghe giấy thả vòng vòng

đời chưa no gió nên lòng chưa bay

ta ngồi cũng chỗ này đây
mai sau còn có ai ngây thơ ngồi
có con cóc ? có mưa rơi ?
có ta thánh thót trong lời nhớ nhưng

Cúi Mặt Chào Đà Nẵng

chào em cánh cửa sắt xanh
mấy mươi năm mở đóng quanh vui buồn

chào em đá lót lề đường
xe ta lên xuống đã đường như tron

chào em ngày giận đêm hờn
gió sông Hàn đứng bần chồn đợi ai

chào em ly rượu lai rai
cuối ngày quán cóc cụng hoài không say

chào em xanh mấy hàng cây
đường Quang Trung nắm bàn tay ai hồng

chào em tuyệt đỉnh Cầu Vòng
thả tay xe đạp lạc dòng tuổi thơ

chào em chiều phố phát phơ
theo ai nhất mãi những ngõ ngẩn buồn

chào em đêm rạp Trưng Vương
tóc hương chùm kết ai vương áo người

chào em ngày Xa-lô-ruôi
vuông khăn nào ướt ngậm ngùi lệ hoa

chào em xóm đạo Tam Tòa
không tin Chúa cũng tà tà theo mong

chào em bóng gốc vông đồng
hẹn nhau Giếng Bọng mà không nhớ lời

chào em hờ hững chỗ ngồi
quán Từ Thức dựa lưng đời phân vân

chào em cát nóng Hà Thân
theo con còng chạy lẩn quần quanh em

chào em ngọn sóng lênh đênh
Mỹ Khê biển lặng mông mênh chiều vàng

chào em vách đá rêu lan
Ngũ Hành Sơn khắc đôi hàng danh xưng

chào em ánh mắt trông chừng
chân ai từng bước ngập ngừng qua hiên

chào em vành nón nghiêng nghiêng

nửa che cặp sách nửa duyên dáng cười

chào em mai sớm Chợ Trời
bon chen bụi chải nát đời mưu sinh

chào em cúi mặt chào em
xác đây hồn đã lên đênh cõi nào

vay đời đôi hạt ca dao
ươm trong tim khóm trúc đào xinh xinh

chưa xa người đã xa mình
hình như ta cũng có tình quê hương ?

sâu theo chân mọc ven đường
nở thơm từng đóa hoa thương yêu đời

người ơi người ơi người ơi
ta còn hay mất bên trời lưu vong ?

chào em cúi mặt nhìn lòng
vu vơ vun quén đôi dòng ba hoa

xa rồi xa thật là xa
mai sau xin được làm ma quê nhà ./

Ghé Thăm Trường Cũ

tặng các bạn cựu học sinh Phan Châu Trinh Đà Nẵng

màu ngói thẫm hơn, buồn hơn chút nữa
và màu tường cũng hoen ố nhiều hơn
dấu thời gian như nét mặt đời
tôi thảng thốt tưởng như mình có lỗi

những cánh cửa vẫn âm thầm chờ đợi
những hành lang vẫn dài những bàn tay
giọng trống buồn vẫn giục già chân mây
con nắng xế vẫn trải dài lối sỏi

cũng chút gió đa tình về len lối
vàng trán cao run rẩy tóc thơ ngây
bức tường đen thao thức đã bao ngày
mãi tha thiết nhưng không người tâm sự

từng viên gạch cũng hình như tư lự
ôm nhớ thương nằm u uất không nguôi
bàn ghế thơm mùi giấy bút ngậm ngùi
mẫu phấn vụn ngủ quên đời bạc mệnh

hỡi những máu đã đi và sẽ đến
trong trái tim hồng một thuở ngây thơ
có hay không tôi ghé lại bây giờ
và trường hồi, nhận ra tôi không nhỉ

tóc chưa bạc nhưng lòng đầy hoen rỉ
hồn dật dờ khắp khếnh bước băng khuâng
xin cho tôi đôi ba phút dừng chân
ngồi ghé lại cuối phòng xưa hoài niệm

môn vật lý không bao giờ đủ điểm

môn công dân thỉnh thoảng mới thuộc bài
nhưng phương trình đã lơ đễnh giải sai
mà đáp số là đôi mắt thầy Bùi Tấn

giờ Việt ngữ cũng hình như lặn độn
bởi sớm học đòi làm mới văn chương
nhiều khi thầy Nguyễn Đăng Ngọc phải buồn
hờn, giận kẻ hậu sinh mù quốc ngữ

Anh, Pháp đủ trung bình còn tha thứ
bởi nhờ mê Le Cid với Corneille
nặng ngậy ngậy giọng thầy Trần Tấn rề rề
xa hun hút nhưng vô cùng thâm thía

vách tường xanh bích báo hồng bốn phía
thơ học trò đã lãng mạn ba hoa
hỡi những Quỳnh Chi, Thạch Trúc, Thu Hà
những Quý Phẩm, Hồ Thị Hồng, Thanh Thảo...

những khuôn mặt một thời làm giông bão
thôi thêm dài thương nhớ lũ trai tơ
áo trắng thơm trong những buổi chào cờ
mắt xanh thấp cho ai vắn điệu mới

tuổi mười sáu như trái vừa chín tới
trôi về đâu năm tháng hỡi về đâu?
mới hôm nào còn đầy đủ mặt nhau
điểm danh thử những ai còn hiện diện

lòng tôi trải làm từng trang tự điển
mời trường xem vóc dáng những con hư

những đứa con vẫn mãi mãi...hình như...
xa cách lắm nhưng vô cùng gần gũi

Hà Nguyên Thạch giờ đây đang thui thủi
bỏ làm thầy đi tìm củi chẻ thuê
đêm bán khoán không biết một nơi về
công viên rộng gói thơ nằm thao thức

giàu chữ nghĩa nhưng mơ hồ đạo đức?
(thứ đạo đức của chủ nghĩa vô lương)
ngày theo đêm đời trôi nổi trong buồn
con với vợ còn xa hơn dĩ vãng

ngục dẫu tối không ngăn lòng hảo hán
ngồi Dừa Lung Nổi Chết nhớ băng khuâng
nhớ chiều xưa ai chúc rượu phong trần
cho một mối rớt Dọc Đường Số Một

đời êm ái bởi vì chim vẫn hót
cớ vì sao tù tội Phan Nhật Nam?
Bỏ Trường Mà Đi làm việc phải làm
lý tưởng đẹp như Mùa Hè Đỏ Lửa

vợ con yếu mắt đêm sầu tựa cửa
nghe gì không rùng núi hát trên cao
nhớ lắm ư mùi thuốc đạn ngày nào
trong đau xót vẫn cao đầu ngó thẳng

vẫn còn đây đôi Ba Ly Cay Đắng
xin mời anh gắng cạn Đynh Hoàng Sa
mấy mươi năm lặn lội trốn quê nhà

con đường cũ vẫn giăng buồn trước mặt

bột mấy bao trong những ngày nắng tắt
còng lưng mang qua Vùng Trú Ẩn Hoang Đường
nói những gì với dân tộc quê hương
mà thơ viết phải âm thầm cất giấu ?

còn hay mất những người con yêu dấu
những Nguyễn Nho Sa Mạc đã ra đi
những Phan Duy Nhân làm lạc chưa về
và nhiều nữa, tôi làm sao nhớ hết

kể lẽ mãi đã lạc đề, thấm mệt
cho tôi xin mãi mãi đừng quên
chuyến thăm này là lần chót cũng nên...
tôi sẽ trốn đi thật xa, xa lắm

màu ngói hời hững vì ta đỏ thắm
màu cửa xanh xin hãy mở luôn luôn
tôi đi đây, tôi trốn khỏi quê hương
hình như có một hạt gì trong mắt

ngày chưa hết mà nắng vàng đã tắt
vẫy tay chào trường cũ Phan Châu Trinh
nói với ai hay vẫn nói một mình:
ôi tôi đã xa tôi rồi có phải ?

Sáu Tháng Ở 22 Lê Lợi quận 1 Sài Gòn

đã sáu tháng ta vào đây tạm trú
tập làm người khách lạ của quê hương
ngày mấy bận đi về đường Lê Lợi
đêm mấy lần mơ gặp đường Hùng Vương (1)

từ Bà Chiêu lang thang vào Chợ Lớn
từ An Đông trôi nổi đến Bến Thành
đường mấy ngã đã thay tên người đáng nhớ
cây mấy hàng sao chưa đổi màu xanh !

em kiêu diễm vẫn vô tư cười nói
cớ vì sao nghe xa lạ vô cùng
xã hội mới dạy dỗ ta thủ thế
bởi cảm hờn rình rập mãi quanh lưng

Sài gòn chịu nhục mang danh bất xứng
ta bây giờ ta mười năm trước còn đây
hồn vẫn sạch trong ao tù chủ nghĩa
sao thi ca chùng như đã sa lầy

muốn cầm bút ngợi ca từng thước đất
muốn chan lòng lên nhịp sống chung quanh
sao nước mắt làm loãng màu máu nóng
đim tận hồn giọt hy vọng mong manh

Sài Gòn hỡi, Việt Nam ơi buồn lắm
còn được gì sắc thái ấm màu da
trong thớ đất chùng như đà thấm lạnh
trong phổi người có hơi thở Mạc Tư Khoa !

thôi đừng nói ta đi đây, vĩnh biệt

nhớ vô cùng dù nhớ dễ buồn nôn
vở kịch lớn diễn trong thành phố lớn
hình ảnh cuối cùng càng tăng cô đơn

ta sẽ nhớ và vô cùng cố gắng
không được phép buồn dù trôi nổi nơi đâu
mau lên nhé người lưu vong lạng quạng
vài mươi năm hay mãi mãi ngàn sau ?

ta không khóc nào đâu còn nước mắt
giọt nước này, thừa đó chỉ là sương
ai đưa tiễn mở lớn giùm mắt biếc
cho ta nhìn lần cuối nỗi bi thương

cho ta thấy được ta vừa trốn thoát
một cõi đời không nguôi nỗi buồn tênh
đất nước hồi ngày mai ta trở lại
đừng quên xanh cây lá nhé đừng quên !

(1) nhà cũ số 58 Hùng Vương Đà Nẵng trước bệnh viện Pháp cũ,

Sài Gòn Xuân 1984

đạp xe ngang chùa Vĩnh Nghiêm
thấy ông Bùi Giáng lim dim ngủ ngồi
muốn chào nhưng nghĩ lại, thôi
trung-niên-thi-sĩ đang ngồi với thơ

đường xuân tiếp tục phát phơ

gặp Lê Vĩnh Thọ bơ phờ đón xe
bóng nằm bên bóng hàng me
hai thằng đứng chửi đời nghe thật dòn

rồi đèo nhau đến Thành Tôn
uống ly trà lạt may còn nóng sôi
trưa Bà Chiêu toát mồ hôi
kéo nhau đi kiếm thêm hơi bạn bè

ba thằng lạch cạch hai xe
chín năm thống nhất lè phè đã quen
lười nằm lười ngủ lười ăn
bâng khuâng sợ dẫm ánh đèn bác soi

đạp quanh đạp quẩn đạp hoài
khách du xuân hiện lai rai bên đường
cờ bay trên nóc nhà buồn
xuân thơm ngát nắng mà sương mặt người

thay nhau đạp tới đạp lui
gặp thêm mấy mống ngậm ngùi ngòi mong
thằng khổ đề đến lưng cong
thằng buồn ngật đến đỏ tròng mắt sâu

thằng nào cũng bạc tóc râu
đứa nào cũng mộng ghe tàu trốn đi
chín năm nhịn nhục đã lì
vui xuân nhìn kỷ tử thi cả bày

lang thang hết mẹ một ngày
lại về Lê Lợi cởi giày phơi chân

còn đời còn có mùa xuân
còn tin yêu có ngày vùng vẫy lên

uống đi ta gắng nốc thêm
mượn men đầy tạm cái mông mênh buồn
dấu em đang có ở trường
cái đệ tam khoái mát hương vị nhiều (1)

(1) hai câu cuối trước đây tự kiểm duyệt nay thêm trở lại.

Lần Chót Ở Phi Trường Tân Sơn Nhất

đây gói mực khô chồng bánh trắng
tôi xin mang theo để làm quà
hành trang thơm ngát mùi hương đất
rộng lượng xin người vui cho qua

chùng có năm mươi tám ảnh cũ
hình sông bóng núi dáng cửa nhà
cây cau cây mít cây đu đủ
hình ảnh không hề biết nói ngoa

và áo dài thêu đôi ba cái
chị ươm từng mũi mấy tuần qua
dặn đem theo mặc ba ngày tết
tưởng nhớ tổ tiên hồn ông bà

cùng chiếc hình hoa sơn mài nhỏ

bộ tranh cúc trúc bộ tranh gà
sẽ treo trong suốt đời trôi nổi
nuôi mãi sắc màu dân tộc ta

cuối cùng giọt rượu trong bao tử
cần khám hay không tôi ói ra
hồn của tôi chừ đang trống rỗng
họa hoãn còn sót chút xót xa

còn chi không hả ? thừa đã hết
tai mắt đít đầu đều kiểm tra
quần lót có mùi tôi thân thiết
cái mùi chân chất của thật thà

hành lý của tôi chừng nấy đó
tìm chi ? thù hận lấy đâu ra ?
trăm hơi thơ giấu trong lòng hẹp
xin sẽ vì đời nở thiết tha

thôi nhé cho tôi xin đôi phút
đứng nhìn để nhớ phút chia xa
cúi xin cảnh vật đừng thỗn thức
tôi sẽ trở về dù hoá ma ./

Đưa Chân

vẫn lo sợ khi có người đưa tiễn
trong mỗi lần tôi phải đi xa

màu mắt người buồn hơn màu mắt biển
tôi biết rằng khó thể vượt qua

người đừng đến sân ga hay phi cảng
đừng vẫy tay chơi với náu không gian
bởi tôi chẳng bao giờ ngó lại
sau lưng mình đau đón rộng miên man

người đừng hỏi vì sao tôi trốn chạy
như một tên bội bạc vong tình
bởi tôi chẳng muốn người thấy rõ
cuộc đời tôi đầy sóng gió điêu linh

người đừng hỏi sao tôi không tử giả
bởi lời nào nói được lúc chia tay
đủ nồng ấm hơn là im lặng
lệ có làm giảm bớt chua cay

tôi ích kỷ nên để người hờn giận
càng giận hờn càng quay quắt thương yêu
tôi cũng vậy càng ra chiều lạnh nhạt
càng nhớ người tha thiết biết bao nhiêu

tôi vẫn sợ khi có người đưa tiễn
dù khi không bắt buộc phải giang hồ
phi cơ đã chìm trong mây trắng xóa
tôi bay hoài trong cõi hư vô ./

Một Mình Uống Rượu

1.

uống thì uống chứ ngại chi
đôi ly rượu có quái gì mà say
không say thì cũng bó tay
say thì cũng chẳng bót cay đắng gì

ngậm ngùi nhắm mắt mà đi
ta đâu có nói yêu gì quê hương
cũng không hứa hẹn hoang đường
ngàn sau còn tủi hận phùng lưu vong

2.

uống thì uống quách cho xong
xong thì xong chớ đừng hòng ta vui
mai ta đã bỏ đi rồi
còn kia bãi nợ ai ngồi thay ta

chim trời ai đợi chúng ca
sông xanh ai lội hồn qua nắng chiều
phố khuya còn bóng hát hiu
nhật trong thiên hạ đôi điều băng quơ

3.

uống thì uống, cạn đi thơ
đôi ba dòng nữa rồi mờ mịt xa
chén này ta rót cho ta
chén này tặng kẻ tan gia nát lòng

chén này rưới mộ chưa chôn
chén này truy niệm xác còn thịt xương
uống đi cạn hết cho luôn
hồn ta trong đáy ly tuồng như phai

trời không mưa thế nhưng mà...

phần 2

TỨ CHI THƠ RỤNG ĐƯỜNG RA XA NGƯỜI

Trong Lòng Phi Cơ

cởi vội chiếc áo lớn
vắt ngang đùi ngồi trông
quờ ta gài giây nịt
đầu óc chợt rỗng không

tàu lên, lên cao độ
thót bụng nhìn mây chao
phải chi được nôn ọe
mửa hết niềm nôn nao

miên man nghĩ vớ vẩn
giá như tàu nổ tung
xác ta tan mất mảnh

đỏ biển hay xanh rừng

thì thắm vài câu nói
đồng hàng thoảng bên tai
cái gì là đoạn tuyệt
cái gì là ngày mai

lòng ta bùng bùng gió
rứt cổ ngồi so vai
soi mình trong nước mắt
người ngợm này là ai ?

Mây

phi cơ thẳng cánh qua trời rộng
ta thấy ta ngồi yên giữa mây
mây như khói trắng mềm mại quá
mà bắt tử hoai tuyệt vời thay

quần quanh không hết đời trôi nổi
gió đuổi mây rời nhau vẫn bay
không rõ mây buồn mây có khóc
mưa kia có phải bởi lệ đầy

vu vơ lau sạch ô cửa kính
muốn thò tay nắm mây vào tay
dồn hết thương yêu ta thở mạnh
hơi mờ mặt kính tìm đường bay

hơi tan mau chóng không còn dấu
có lọt ra ngoài kia với mây
ta ngó bao la bầu trời rộng
đễ rõ hơn lòng ta lúc này

4 Giờ Tại Phi Trường Thái Lan

đâu có phải là đi du lịch
dừng lại đây đâu để viếng thăm
phi cảng đẹp nhưng không buồn ngắm
mặt cúi theo từng bước âm thầm

xếp hàng hai vào phòng tiếp nhận
lắng tai nghe còi sóng gọi tên
tiếng Việt Nam hình như dễ nói
giọng mẹ ru còn ở kề bên

từng người một xắn quần giở áo
thịt tiên rồng lở lói gì không ?
lượng máu đỏ chợt tím bầm tử nhục
đất nước còn sao lạng quạng lưu vong ?

bữa cơm trưa quê người thứ nhất
có thịt gà, trứng vịt, khoai tây...
sao khô quá, đành chan thêm nước mắt
nuốt nửa chừng, mưa lạnh bàn tay

muốn nhắm mắt ngủ vùi một giấc
ai trong hồn đập phá không nguôi

gần tự do mà xa tổ quốc
nửa muốn lên đường nửa định quay lui

người soi mới nhìn chi dữ vậy
tôi là người đào ngũ cùng đường
thoát tù ngục đâu dễ gì thoát hết
những sợi giây thòng lọng đau thương ?

Gởi Lại Chút Gì

tàu bỏ ta trên đất Ý
vài giờ đợi đôi đường bay
ngồi không bỗng dưng mắc đá
bỗng thềm rửa mặt rửa tay

kéo nhau đi vào toilette
gửi đây chút kỷ niệm này
biết đâu thấm vào thớ đất
nuôi mầm sống nức lên cây

cây sẽ nở hoa kết trái
trái thơm da thịt Việt Nam
giữ gìn hộ ta Ý quốc
dấu phiêu bạt lữ da vàng

phần 3

NGHÊU NGAO GIỮA LÒNG MONTRÉAL

Cảm Ơn

1.

vượt muôn ngàn cây số
vùn vụt tôi đến đây
hành trang lưng túi vải
sầu vương một hồn đây

xin cảm ơn Québec
đa tạ Canada
cho tôi chỗ cư ngụ
có đủ quyền thở ra

tôi sẽ là giọt tuyết
trắng đồi Mont Royal
tôi sẽ là bọt sóng
xanh trong lòng sông Saint

muốn theo ngỗng trời xám
về phương nam mùa đông
muốn cùng lá phong úa
vàng mùa thu mênh mông

2.

như tận cùng địa ngục
ngơ ngác trời lên đây

nợ đời dài trước mặt
vay trả qua từng ngày

xin cảm ơn đôi mắt
mở trên đường gian nan
đưa tạ dòng máu ấm
vẫn nồng nàn Việt Nam

tôi vẫn lá chiếc lá
trong rừng xanh Trường Sơn
tôi vẫn là bùn đất
nồng phù sa Cửu Long

hỡi ơi trời Tổ quốc
hỡi ơi trời tự do
cho tôi làm ngọn cỏ
muôn năm sống như thơ

Ly Rượu Cuối Tuần Cho Lý

năm giờ sáng em bắt đầu đến sở
trời mờ mờ tuyết lạnh vương bên chân
ô bánh nhỏ trong tay chùng đã mỗi
métro sang *bus* đã bao lần ?

đường thì rộng đời thì dài, mệt mỏi
em âm thầm như một bóng chim bay
lọn tóc rối giấu trong vành khăn ấm

mắt chong đèn trong ngọn bút anh đây

ngồi trong sở em vừa làm vừa học
câu đầu tiên hai chữ *bonjour*
đời lận đận ở đâu rồi cũng khô
Ça va bien, em can đảm có thừa

có nhiều lúc người chung quanh hỏi chuyện
chẳng hiểu gì cũng *Oui* vội cho qua
tôi về nhớ lần mò tra tự điển
thắc mắc nhưc đầu buồn bã thở ra

đời như vậy phải chẳng anh có lỗi
vì yêu em, vì quyết định lên đường
cơm với áo tự do và hạnh phúc
mất hay còn hai tiếng quê hương ?

đêm trần trọc nằm nhìn em say ngủ
muốn hôn lên nổi mệt nhọc bờ phờ
nổi chua xót mà em từng chịu đựng
sợ môi buồn làm vỡ giấc em mơ

làm sao giấu giùm anh niềm hạnh phúc
được làm người được có vợ con
mười năm nhốt dòng thơ trong lồng ngực
giờ thả bay cho nhẹ nhõm tâm hồn

em yêu dấu hãy lạc quan tin tưởng
dù thế nào ta cũng sẽ hồi sinh
ngắm cho kỹ vẫn đóng vai nô lệ
nhưng ít ra cũng có phút sống cho mình

thơ anh đã viết cho em nhiều lắm
thêm bài này, ngàn bài nữa mai sau
nhưng chắc chắn không bao giờ nói hết
những nụ hồng trong dòng máu tim anh

hãy ngủ ngon hỡi em yêu, hiền thực
mai cuối tuần em về sớm đọc thơ
gắng đừng khóc để mình anh gánh chịu
xứ lạ quê người lạnh nổi bơ vơ./

Đi Trong Thiên Hạ

đi theo từng ngọn cây xanh
từng bông hoa nở vòng quanh mặt hồ
gió từ một cõi hư vô
tôi từ một cõi xa nào tới đây ?

đó người đó gió đó cây
đó tôi đó đất đó mây đó trời
tôi vừa trở lại làm người
đi trong thiên hạ nói cười được chưa ?

*

nửa chiều lát phát cơn mưa
buồn tay mặt vuốt lệ thừa thớt sầu

đi theo gió đẩy về đâu
đi quờ quạng đến ngàn sau chốn này ?

bâng khuâng coi lại chỉ tay
vẫn chưa đến khúc đấng cay tuyệt cùng
thân còn múa rối lung tung
hồn còn thơ mọc đầy vùng vu vơ

dạo quanh quần đến bao giờ ?

Mùa Xuân Montréal

sau vài tuần tuyết tan
cành cây đơm lá mới
thảm cỏ đầy hoa vàng
chim chào bình minh tới

mùa xuân ơi mùa xuân!

có cái gì huyền diệu
trong tâm hồn của em
có cái gì bí mật
tận đáy lòng của em

hãy cho ta học hỏi
hãy dạy ta mỉm cười
nước mưa chiều rất ngọt

lệ người nào dễ nguôi

hãy dẫn ta đi dạo
hãy dìu ta quay cuồng
hương hoa nồng ấm phôi
tình ta buồn vẫn buồn

ta yêu người da diết
ta yêu đời thiết tha
rượu hồng sao chưa rót
vào lòng kẻ xa nhà

mùa xuân ơi mùa xuân
trời xanh mây xanh nắng
lòng ta nào đứng đưng
cớ sao buồn ghê lắm

ta xin làm nụ hoa
để cho đời trang điểm
ta xin làm tiếng ca
để cho người lưu luyến

mùa xuân ơi mùa xuân
chào mừng em linh hiển
mùa xuân ơi mùa xuân
chúc mừng ta hiện diện

Ngày Qua Ngày

1.

phải chi có con kiến
hay một hai con ruồi
ngồi nhìn chơi đờ nhớ
đờ lẩn thẩn ngược xuôi

ra đường mặt ngơ ngác
về nhà ngồi buồn xo
đắp mền nằm nghe nhạc
trong bụng đầy âu lo
thơ người đọc không nổi
thơ ta, ô dờ òm
hình ảnh thô, từ mộc
quờ quạng mãi phát nhàm

cúi đầu hoài đất mới
ngẩng mặt mây ủ ê
không người mà nghe gọi
ừ, thì mai ta về

2.

ước chi có con muỗi
cho hút bớt máu buồn
ước chi ai gõ cửa
ta tặng đời ta luôn

bạn, thằng vừa được *job*
tôi mặt mũi kiếm tiền
đôi ba thằng *lay off*

lang thang làm thánh hiền

thùng thư ngày ngày rỗng
bóng mẹ mờ mịt mờ
nửa đêm mơ giải phóng
thở dài đến bao giờ ?

ngày qua ngày nhai lại
cơm thịt nuốt không vô
ngọn cây sấu xanh mãi
chùn bước đời ngựa ô./

Tin Vui

tôi đến Montréal
trời nhá nhem tuyết lạnh
vòng tay nghĩ loanh quanh
tưởng đời mình đã bảnh

phố đông mà không vui
trắng đen vàng lẫn lộn
vội vã đời ngược xuôi
chỉ mình tôi từ tốn

thuê nhà đường Bourret
mang thân đi cho thuê
cựu sĩ quan bại trận
vì sao ai cũng chê ?

(đã điền mấy mươi đơn
ghi địa chỉ số *phone*
từng giờ mong đời gọi
bốn tháng trời có hơn !)

buồn buồn ra công viên
tưởng rằng lòng được yên
vài giây thôi cũng đủ
té ra thêm ưu phiền

có vui gì đứng ngó
người dắt chó rong chơi
chó hiền như người vậy
không nghĩ thấy hơi tôi

thả chân về đường cũ
cúi mặt đếm bước dài
muốn chào người qua lại
ai cần, ai biết ai.

mấy tháng rồi chưa được
bắt tay người Việt Nam
tay tôi hồng ra mãi
tưởng như phai màu vàng

thư viết về cho chị:
đời sống đang khả quan
đề hôm nào... có thể
bảo lãnh cho chị sang

Thư Về Quê Nhà

người dặn ta biết bao nhiêu chuyện
đừng ngồi không, đừng nặng nợ áo cơm
còn hơi thở xin hãy còn tiếng nói
phú quý đừng quên, đừng ngại cô đơn

ta hứa hẹn đã năm lần bảy lượt
ta hứa với người, ta hứa với ta
mỗi buổi sáng soi gương rửa mặt
ta vẫn dặn dò, khuyến khích, kiểm tra

đời lưu lạc mỗi ngày là một tuổi
dài nhưng không đủ để xót xa
ta hồ thẹn muốn giấu người tất cả
giấu được người nhưng đâu giấu được ta

thư viết cho người mấy lần không gửi
ta đốt để nhìn làn khói trắng bay
từng chữ của ta hóa thân trong lửa
sao chẳng cháy vèo được nổi đắng cay

ngày tháng ở đây buồn ghê gớm lắm
ta ngồi thần thờ đấm bóp tứ chi
chữ nghĩa văn chương lè nhè quảng cáo
nhức óc nặng đầu chẳng thú vị chi

muốn kể cùng người đôi lần hội ngộ

đề xuất, dự trù chuyện nọ chuyện kia
lếu láo, tranh quyền, bon chen, trục lợi
lập cánh kéo bè bơi bản phân chia

muốn vẽ người xem những chân dung mới
có mộng có lòng và cả tay không
chính trị chạy vòng quanh lẽ cuộc sống
chất xám càng tăng càng sớm ngã lòng

ta biết người chờ từng giây từng phút
vấn nạn quê nhà ai giúp giải xong
ta then làm người tự do viễn xứ
ngó lại đời mình trùng điệp số không

đã hẹn với người, đành xin hẹn tiếp
ứng trước vài dòng thơ thần làm tin
tội nghiệp thân ta trót già trước tuổi
ngơ ngác cõi người hiu hắt nhịp tim...

Thức Đêm

già nửa đêm hăm chín
trọn đêm dài ba mươi
uống lung bình thuốc ngủ
lăn lộn trong ngậm ngủi

nhỏm dậy thấp ngọn nến

nhìn lại mặt mẹ cha
trên bàn thờ hiu hắt
dụi mắt mãi vẫn nhòa

ngượng đầu không dám lạy
thôi bụi bám bình hoa
khói hương giàu mùi vị
bâng khuâng tìm đường ra

ôm mềm đổi chỗ ngủ
nằm thử dưới nền nhà
lang thang mười con đàn
bò nhột nhột làn da

đêm dài chi dài quá
sợ tội nghiệp vợ con
thu tay ngại chẳng đập
vỡ cửa áp sous sol

Thắc Mắc

ví như ta chết từ năm ngoái
không biết bây giờ hồn ở đâu
đã theo mây nổi về quê quán
hay vương đất người đến mai sau ?

ví như ta chết từ năm ngoái
bây giờ có lẽ đã đầu thai

luân hồi kiếp kiếp ta thay đổi
thành cỏ hoa chim cá hay ai ?

ví như ta được thành ta nữa
thơ thần một đời lại thần thơ
bài thơ mai một ra sao nhỉ
có đỡ xót xa hơn bây giờ ?

Hạnh Phúc Ta

ta đã từng nói trước
qua đây là bó tay
một chân làm sao chạy
theo cái đời lẩn quay

ngồi không, ừ, sướng lắm
tâm an, thân phát phì
hết ăn rồi lại ngủ
đứng mỗi thì bước đi

cái giường qua cái ghế
cái ghế đến cái giường
lẩn quẩn mình với bóng
lặng lẽ thật dễ thương

buồn buồn lẩn thân viết
viết riết đăm buồn buồn

lâu ngày đăm sinh tậ
mặc cảm và bi quan

và cơm cùng nước mắt
cúi mặt sợ em buồn
cổ như có ai bóp
ăn bánh mì mắc xương !

muốn chết mà sợ chết
ngồi ngó bốn bức tường
sợ chết mà muốn chết
tâm không còn bình thường

em nuôi ta từng bữa
cơm nước cùng nụ cười
đàng sau đôi mắt đẹp
thao thức nỗi ngậm ngùi

chắc ta còn vô dụng
hơn cả người tầm thường
thơ thân như bụi bản
đùn cao nỗi chán chường

hạnh phúc chợt tìm thấy
đích thực là nắm mồ
ngại thay hòm quá đắt
trả góp đến bao giờ

Lạc Dòng

vẫy vùng mãi được chi hơn
tuồng như ta đã lộn hồn rồi đây
em cười chi đó ô hay
thánh nhân rồi cũng có ngày u mê

xưa ta xe võng đi về
chừ ta trâu ngựa yên bệ ẩn thân
chốn này danh nghiệp phù vân
đầu ơi cứ cúi thấp dần được không ?

*

vẫy vùng chi nữa mà chi
ta chừ ngơ ngác hồ nghi dài dài
người chê ta kẻ bất tài
soi gương ta thấy dư hoài cái ta

hồn ơi sao chẳng chịu già
mắt môi đã đượm bóng ma lạc đường
nơi nào thay được quê hương
cho hồn yên gửi thịt xương cuối cùng

*

vẫy vùng vùng vẫy lung tung
cho văn chương mọc thẳng khùng vô danh
nửa đời qua mấy khúc quanh
im nghe tử nhục vẫy hành hạ ta

dòng thơ tràn chén khê khà
ta say sao xót xa này chẳng say ?
bây giờ ta ở đâu đây
còn trong trời đất hay vùi khói sương ?

Một Chiều

xin vợ dăm *cents* lẻ
dồn mua bia uống chơi
một mình ta một chiều
xem ra vẫn thanh thoi

bia chua hay bia đắng
nốc cạn cái cuộc đời
tại sao em đập chén
trong hồn ta em ơi

rảnh rồi sao không viết
ngơ ngác cõi quê người
tiến lên thì bất lực
ngó lại hết đường lui

cái cần ta không đạt
cái đạt người không cần
lỡ tay đời thầy thợ
ước gì mọc lại chân

thì thôi, thôi cứ uống
không say thì giả say
hết bia còn nước lã
chơi cho đời biết tay

Kiểm Điểm

ủa ta vẫn còn sống
sau mười năm với ma
và bây giờ đã đến
đất nước Canada

tóc râu này chưa bạc
tai mắt chưa điếc lòa
đôi bàn tay còn đủ
những ngón đời tài hoa

cớ sao buồn chán lạ
đi ra rồi đi vào
vẫy vùng đâu cho khỏi
cô đơn như đáy mồ

bút giấy chờ đã mới
lười viết dù viết thư
gởi ai bây giờ chứ
bạn bè chừ hình như...

tại sao không buồn đọc
sách báo chữ nước nhà
làng văn và làng báo
đang đua nhau nở hoa

buồn miệng sao không hát
bật cả tiếng ngâm nga
khúc ca nào đứt ruột
làm nát dạ quê nhà

thừa rượu sao đành bỏ
hay là vẫn sợ say
tại sao cần quên chứ
ừ, ta mất gốc đây

ước chi có ai chửi
thằng ta một vài câu
soi gương hoài cũng khổ
người, bóng dần mất nhau

đứng lên hít thở thử
có còn không phổi tim
em ơi càng kiếm điểm
ta càng bồi rối thêm

Nằm Rình Con Muỗi

tập thiền dõ giấc bỗng thoáng nghe
tiếng gì như tiếng muỗi vo ve
ôi thân thương quá người bạn cũ
mang nhớ cả thời nằm võng tre

ngươi ở nơi đâu tập đến đây
bằng ghe vượt biển, hay tàu bay
chắc là đói khát thể lương lắm
đứt khoảng giọng than, tôi nghiệp thay

lạc chợ trôi sông đã những đâu
tình cờ hay cố ý kiếm tìm nhau
ta nằm thẳng thớm mời ngươi lại
máu có rượu nhưng vẫn thắm màu

ngươi cứ xơi đi, cứ tự nhiên
đừng lo, ta gắng để ngươi yên
trước khi ta vẫn quen tay giết
nhưng quà ta cùng ngươi có duyên

ngươi ở đâu rồi sao nín thinh
hay là quá nhớ... phỉnh ta tin
có người quán quít than bên cạnh
chắc đỡ hơn trăm trở một mình

Gọi Tên Bạn Bè

1.

hỡi ơi bè bạn cũ
lặn độn chạy về đâu
bỏ mình ta ngơ ngác
vợ vẫn nhớ đau đầu

đêm dài dài dằng dặt
thái đức thức đái hoài
nước gì trong đôi mắt
ươn ướt má dài dài

đốt đèn vờ giết muỗi
bàn tay đập bàn tay
ngửi thử không mùi máu
sao đỏ lừng thế này ?

trùng mắt nhìn bóng tối
đang trùng trùng bao vây
nghiến răng thề chẳng sợ
cái đời cay đắng cay

2.

hỡi ơi bè bạn cũ
chết bầm dập phương nào
xác được vùi vào đất
hay quạ rĩa beo đào

tại sao ta nhớ mãi
chàng Hồ Minh xương xương
tại sao không quên được
tên gọi Phạm Văn Lương

còn ta, ta chưa chết
ngày ngày nói tầm phào
nơi đâu là huyết tốt
ta chọn được hay sao ?

nhớ gì đâu nhớ nhớ
thương gì thương mãi thương
trái tim ta đã rớt
ở bên trời quê hương

3.

hỡi ơi bè bạn cũ
cải tạo chi cải hoài
lý luận cùn chủ nghĩa
chẳng qua là thù dai

phải không Lê Vĩnh Thọ
đừng giấu Nguyễn Đông Giang
trả lời đi Vĩnh Điện
kinh nghiệm nhiều trại giam

thấy gì chưa Hoàng Lộc
hiểu ra chưa Hoàng Quy
quê mình còn hay mất
sao ai cũng trốn đi

muốn điên kiêu Bùi Giáng
muốn buồn như Tường Linh
thương cho Phạm Thế Mỹ
và chán ngán chính mình

4.

hỡi ơi bạn bè cũ
lững thững trời quê người
lao động lẫn trí thức
có thật sự yên vui

nói đi Thái Tú Hạp
ta nghe Nguyễn Ngọc Lang
quí ta đừng thương hại
thằng bạn giàu gian nan

ta cười hay ta khóc
xin để một ta nghe
dù gì gắng sống tốt
khi không còn ai đè

đừng chê ta kiêu cách
có thất chí chi đâu
huống gì phù danh cũ
đục như nước tắm trâu ./

Theo Chân Lê Ngọc Hoàng Bách

xe *bus* vàng sẽ đưa con đến lớp
sáng hôm nay trời ẩm ướt hơi mưa
gió thu oằn những lá còn sống sót
cỏ cong đầu hiu hắt úa lưa thưa

ba muốn được trở về thời thơ ấu
cùng con đi đến tận cổng trường xanh
bao nhiêu lời đổ về chung một ngã
tiếng trống trường giục giã mắt long lanh

chừ đâu dễ... và hẳn nhiên đã khác
trường của con đâu có gốc phượng xanh
đâu dễ có hàng rào tre, sân gạch
tiếng chim sâu lúc thúc nhánh qua cành

nhưng chắc chắn chẳng thể nào khác được
cái bảng đen viên phấn trắng thân thương
và đôi mắt cô, thầy cùng chúng bạn
thân mật cho đời con những mùi hương

con đừng khóc dù vô cùng bơ ngỡ
con đừng lo vì xa lạ bơ vơ
màu da chẳng là hàng rào mắt xích
ngôn ngữ nào không là điệu ca dao

con đừng ngại bởi những trang vở mới
cây bút chì, cây thước vôn vô tư
ngồi cho thẳng viết cho tròn nét chữ
là giúp ba thấy lại giáo khoa thư

giỏi ghê lắm cậu học trò bé nhỏ
vài tháng thôi đã nói hiểu dễ dàng
ngoại ngữ khó chữ nước nhà đâu dễ
con nhớ ôn đều chữ nghĩa Việt Nam

Mừng Nghiêu Đề Đến San Diego Cali

nghe tin mà đến Mỹ
bỗng nhiên tao thở dài
cái tính tao thật khỉ
hay vô duyên đùa dai

mừng mà mà mắt ướt
thật chẳng là giống ai
nhưng chắc mà cũng khóc
đố chạy đâu cho sai

ngày tao đi xem bảng
thấy tên Nguyễn Nghiêu Ngung
ta cười mà nước mắt
trào ra như thẳng thùng

té ra mà cũng bỏ
một cái gì như tao
té ra mà cũng ước
một cõi nào như tao

bây giờ mà đã đến
và tao cũng tạm yên
tối nay tao uống rượu
xả láng cho đã ghiền

và vì mà vắng mặt

tao uống hộ mày luôn
đòi quê người đẹp lắm
không cần làm dáng buồn

tao đã tròn sáu tháng
uống sữa nhai bánh mì
dạ dày xua ra muống
thải ra hết xanh rì

chữ nghĩa thêm vài tiếng
vừa nói vừa cười khi
đời vui như thế đó
ta đâu có buồn chi

nhớ ngày ngồi chờ đợi
tao thường ghé Tam Đa
rủ mày ra quán nốc
ly cà phê khê khà

mày bỗng nhiên ao ước
được ở lại quê nhà
làm tên độc thân cũ
đá cái đời tề gia

mày bỗng nhiên ao ước
vẽ tranh vẹt tranh gà
tranh trâu cùng tranh lợn
bày trong cõi người ta

tao chê mày lập dị
thiếu tế nhị thật thà

bây giờ chợt nhớ lại
giặt mình, ồ té ra...

thôi mừng may đã đến
vải mới sơn cọ thừa
bạn bè xưa không thiếu
(mỗi thằng mỗi đề tài)
vẽ đi cho tao ngắm
một cái gì tương lai

gởi lời thăm bà xã
cảm ơn vài bữa cơm
xin lỗi tao ngừng bút
lòng bất ngờ trống trơn

bắt tay may thật chặt
ngay giữa khoảng trống không
hương tình bạn thưở nọ
phơi phới ngát trong lòng ./

Giặt Áo Quần Cho Vợ

trộn chút tình ta vào trong bột giặt
vò nhẹ nhàng bởi lo sợ em đau
vải còn đượm mùi thịt da em thơm ngát
tay bụi ngùi như đang vuốt ve nhau

trông thau nước đục lờ những cái bản
ta bỗng thương lớp bụi nổi màng màng
chúng là những nhọc nhằn em gánh chịu
nuôi chồng con dài năm tháng gian nan

vòi nước nhỏ chảy qua từng thớ vải
như chảy vào trong cùng tận lòng ta
em có thấy giọt lệ ta thấm nhỏ
và tan trên màu vải những thiết tha?

hơn bốn mươi lần đầu ta tập giặt
để tiêu xài cho bớt chút thời gian
thân nam tử ở trong thời mất nước
sao trói nơi này lắm cảm kêu than?

đời không giữ giùm ta hai chân đứng
có lẽ nào vô dụng mãi hay sao
giặt giũ làm thơ đọc vài trang báo
hai mươi bốn giờ thường trực chiêm bao

Bạc Tóc

chiều thứ sáu về sớm hơn thường lệ
em ôm hôn như thuở mới yêu nhau
thua cháy túi riêng cuộc tình sót lại
giữ cho lòng gắng đứng tiếp hôm sau

trong tha thiết vang lời em kinh ngạc:

“ồ cái gì, như tóc bạc, đầu anh ?”
chuyện nhỏ mọn sao lòng chùng bở ngỡ
dầu đã từng phung phí hết xuân xanh

em nắn nỉ, ghì vai, tìm từng sợi
“nhỏ cho xong, đừng để mất đẹp trai”
tình em thấp sáng theo từng ngọn nhỏ
rụng trong ta xa xót tiếng thở dài

ta nhăn mặt than đau, em ái ngại
bốn mắt nhìn nhau chan chứa suốt lòng nhau
em chợt nói tưởng như thâm an ủi:
“ồ, chỉ toàn tóc ngứa, tóc sâu !”

không đâu em, chúng chính là đá trắng
đang xây dần phần mộ của riêng ta
hoa ngập nước lâu ngày đành phải rã
hồn ngấm sâu lâu quá phải phôi pha

luật trời đất có sinh có tử
sá chi ta mới chớm trở sắc già
đời sống bám vinh danh gì nuôi tiếc
kéo dài chi kiếp bỏ nước không nhà

nhỏ sao hết hơi em yêu ngớ ngẩn
rụng sợi này đến sợi khác thành vôi
mười năm nữa hay vài giờ sắp tới
sợ chi đâu ta chuẩn bị xong rồi

tóc chớm bạc nhưng hồn sâu đã bạc
xin nhẹ tay ta nghe nói cơn đau

Thư Cho Mẹ

buổi sáng mẹ đi con chưa dậy
chiều mẹ về con đã ngủ say
cả ngày không gặp mẹ cười nói
buồn học không vô mẹ có hay

nhớ hồi còn ở bên Đà Nẵng
đi học hôm nào mẹ cũng đưa
con đường Yên Bái đông như kiến
mẹ sợ, hỏi chừng, ôm chắc chưa ?

sao quá lâu rồi không về ngoại
ngoại chờ mỏi mắt đó nghe mẹ
bảo đôi ba tháng mà ở miết
không biết sợ ai chẳng dám về ?

cũng may con có nhiều bè bạn
đưa thì trắng toát, đưa đen thui
có hôm chúng chọc con trở quạu
xỏ tiếng mình ra...rồi cùng cười

thư này con viết cho mẹ đọc
đừng cho ba biết mắng con nghe
con đã hôn lên trang giấy đây
mẹ xem con có giỏi không nè

(tái bút)

me nhớ hôn con dù về muộn
và cuối tuần này, đừng làm thêm .

Mỗi Chân Ngồi Trên Đường St. Denis

lên đồ đi kiếm *job*
từ mờ sáng đến chiều
job nào cũng hứa gọi
mỗi chân, ngồi đăm chiêu

cồn cào bụng sôi sục
ợ lên mùi chua chua
thì ra còn biết đói
một ngày không ăn thua

trời nắng nhưng nhiều gió
nghe lành lạnh sau lưng
hững hờ nhìn đám cỏ
nhú lên chào mùa xuân

thêm một ngày, ngày nữa
lang thang như đi chơi
cúi đầu chợt nhìn thấy
bóng ta trên đất người

vẫn bông bênh lợn tóc
vẫn tốp rọp chơ vơ

còn gì trong bộ óc
sẽ vọt ra bất ngờ ?

giữa dòng người qua lại
một mình ta nghĩ chân
lật bản đồ tìm tiếp
những đoạn đường phong trần

một bầy bồ câu đậu
lẩn quẩn như đòi hỏi
biết tìm đâu nắm thóc
làm bạn với chim chơi

Đi Làm Cu li Ở Đường Iberville

xin được chân cu li
tại hãng Aronoff
ngày ngày ta ra đi
như cán bộ đi họp

sáng đi như đuổi ma
chiều về như ma đuổi
người hai chân bốn ba
ta căng rưỡi giông ruồi

cái bị nặng bên vai
bánh mì kẹp thịt nguội
trái *pomme* thay củ khoai

lon *seven up* lạnh

lên *bus, métro*

đứng ngồi ta nhắm mắt
chẳng muốn thấy muốn nghe
còn gì sợ mất mặt ?

ngẫm ra ta cũng ngon
chưa hoàn toàn vô dụng
dẫu ngày một già hơn
trong cuộc đời sao rụng

Nghề Nghiệp Mới

ta công trên lưng cái thùng thật lớn
còn nặng hơn cái tấm thân ta
cố nghiền răng giữ cho khỏi ngã
mỗi bước chân chênh choáng như là...

chín tiếng sao dài như cả tháng
kim đồng hồ mệt mỏi không quay ?
giọng ai hát như là khóc rống
hay là đang khóc giúp ta đây ?

người hỏi ta sao không cười nói
làm tỉnh hoài sung sướng thật chẳng ?
miệng ta chừ nhai cơm còn nhất
hưởng chi là cười nói lảng nhãng

bốn *dollars* một giờ lao động
chiều thứ năm lãnh *check* như ai
tối thứ sáu túi tiền đã rỗng
may không thắng nào rủ nhau lai rai

Nhổ Râu Ngoài Parc Olympique

xếp bằng ngòi trên cỏ
tượng tượng đang chẵn trâu
trâu dạo ăn đầu đó
buồn buồn ta nhổ râu

tóc ta, ừ chưa bạc
cớ sao râu chẳng đen ?
sợi vàng sợi mốc mốc
sợi trắng sợi quăn quăn

gốc râu không chắc lắm
mạnh tay cứ dứt hoài
xoa bàn tay nhột nhột
chắc lú nhú khó coi

trâu ta ăn bãi thấp
trâu ta dạo đồi cao
trâu ta đi đâu mất
bỏ mình ta chiêm bao

chiêm bao mà mở mắt
trừng trừng nhìn chung quanh
đôi ba ả da trắng
phơi đời trên cỏ xanh

gió lang thang mặc gió
mây nằm dài không bay
trời xanh xanh bát ngát
mà hẹp hơn đấng cay

râu ta thì ta nhỏ
đời ta ta lưu đày
thân trâu ngại chi khổ
buồn thừa sẽ cho vay

nhìn ta chi kỹ rứa
hỡi cô em tóc nâu
gã anh hùng lỗ vận ?
vẫn phong lưu nhỏ râu

Say

nếu ta tử lượng không cừ
thì đâu ngất ngưỡng gật gù ngồi đây ?
một: ừ say
hai: đéch say
không say thì chắc không hay mình buồn
lỡ say,

say chết cho luôn
sống chi mất cả vài vòng cầm dùi
mời em cùng uống cho vui

Sáng Trên Xe Bus

ngủ ngồi trên xanh *bus*
có gì đâu khó coi
buồn mắt ta, ta ngủ
động chạm gì đến ai ?

xe đã qua mấy trạm
terminus nơi nào ?
anh tài không đánh thức
chắc ta còn đang mơ

ta mơ gì đếch nhớ
nhưng có lẽ rất vui
nên nhiều khi nhắm mắt
bỗng nhiên méo miệng cười

cười khóc tỉnh quên hết
chỉ nhớ lúc mê thôi
anh tài ơi đừng gọi
để ta ngủ chút chơi

Gặp Em Ở Plaza Côte Des Neiges

đã cách xa nhau mười mấy năm
từ ngày em vượt biển xô lồng
hồn tôi trôi nổi đi đâu mất
chùng đến Mã Lai, đến Hồng Kông ...!

lo lắng ngày ngày ngong ngóng thư
đôi tin đồn đại đến ngậm ngùi
riết rồi thương nhớ đậm tin thật
không cúng, nhưng thăm khẩn vái luôn

nhấn nhục mười năm cũng bó tay
tôi đi liều mạng để cầu may
trong lưng không có đồng xu nhỏ
cơm áo quê người trộn đắng cay

mà vẫn thương hoài vẫn nhớ mong
nhấn tin ty nạn sợ đau lòng
lang thang vùng có đông người Việt
kín đáo nhìn qua từng bóng hồng

và sáng hôm nay hồn sắt se
ơi Plaza Côte Des Neige
em cười em nói bên ai đó
tôi gọi hình như, em có nghe...

ao ước người kia chẳng phải em
chỉ vì giống tạc thế cho nên
trùng tên trùng họ trùng chữ lót
nhưng tiếc, thay rồi một trái tim

ao ước người kia chẳng biết ta
để đừng thảng thốt liếc vội qua
cỗ quan tài nhỏ trong lòng vẫn
ấm áp lời thề ai thiết tha

siêu thị người vui, đông quá đông
lấn vào cửa hiệu Illusion (1)
trốn trong ảo ảnh nhìn ảo ảnh
đã rõ lòng nhau chưa hỡi lòng ?
(tiệm cho thuê video của Lê Hân- N.N.C.N)

Phơi Nắng Ở Parc Angrignon

ra đây nằm ngửa mà phơi nắng
nghe máu rần rần lỗ chân lông
lim dim mắt dỗi cho mình ngủ
đốc hết buồn phơi giữa khoảng không

thân bất động mà tâm chẳng yên
con chim nào hót thật vô duyên
rủ rê ta nhớ thương quanh quẩn
máu loạn trong người nhịp đảo điên

đếm tháng năm dài theo đốt tay
dung thân mười sáu tháng nơi này
chẳng phải anh hùng nhưng cũng then
chưa làm chi được, chỉ lo cày

mở mắt tò mò trông cỏ xanh
nhìn con sóc nhỏ chạy loanh quanh
ở đâu trời cũng như nhau cả
chỉ có lòng ta đã trở thành...

hét lớn sợ con chó *berger*
của con đằm sữa hoảng, thì quê
cắn răng nuốt giận vào trong ngực
nắng chẳng khô cho nổi não nề

Mùng Một Tết Ở Montréal

cho dù chúng có đuổi ông
hôm nay ông cũng ngồi không ở nhà
dù dù tết chẳng ghé qua
vợ chồng con tùm đỏi quà chúc nhau

mở chai rượu lạnh đã lâu
phá giới ông uống cho đầu óc quay
con ngồi nhìn bố vui lây
hôn môi vợ cũng húng say tí mù

xuân ngoài trời tuyết âm u
xuân trong lòng vẫn lu bù nở hoa
thơm lừng hương vị xót xa
thơm qua nửa trái đất già yêu thương

ông say chứ đêch thềm buồn
chấp tay sau đít quậ nguồn thơ chơi
xuân đâu còn của đất trời
xuân chừ của lũ hết thời ngâm nga

dẫu cho ông có khề khà
sáng mừng một cũng thương tha thứ giùm
râu đời đã mọc tùm lum
vuốt xem thử đáng anh hùng hay chưa ?

Quanh Quẩn Trong Jardin Botanique

dạo giữa ngàn hoa nở
chợt thấy lòng trở bông
đứng nhìn trời đất rộng
mới hay ta vô cùng

rực rỡ hoa khoe sắc
nhưng dường như thiếu hương
lòng ta vô hình ảnh
mà ngát mùi dị thường

hoa đẹp giàu gai nhọn
quyến rũ bướm cùng sâu
lòng ta buồn thăm thẳm
em ở được bao lâu ?

dạo giữa ngàn hoa nở
ta gặp ta rất ta
đố em trong cõi sống
có bao nhiêu loại hoa ?

Du Xuân Ở Complexe Desjardins

đến Complexe Des Jardins
chào xuân thứ nhất ta thành lưu vong
gắng bình thản bước thong dong
sao nghe mặc cảm nặng lòng phân vân

đảo quanh mắt, ngóng người thân
vàng da tẹt mũi tưởng gần hóa xa
hình như lỗi tại thằng ta
không đồng hóa kịp tinh hoa xứ người

kể ra thì cũng vui vui
nhìn bô lão lạy, ngậm ngùi vu vơ
khoanh tay trước ngực đứng mơ
bỗng rùng mình chợt nghi ngờ tài hoa

trên sân khấu loãng lời ca
xuân buồn muôn thuở càng xa xót buồn
đến đây nhạt chút nhớ thương
hương tàn khói có nhớ đường hồi hương ?

Lại Nhậu Ở Quán Bonsai

tặng Vivi và Lưu Nguyễn

bạn thương mời đi nhậu
từ chối hoài không nên
gắng đến ngồi tán gẫu
hơn thủ phận trùm mền

bạn rót ly cognac
rủ ta kéo lai rai
nhìn rượu thèm nhưng ngại
thờ dốt suốt đêm dài

ta tuy không xuống tóc
nhưng nghiêm nghị hơn su
cai rượu bỏ thuốc lá
còn cái đó khó từ

ai bận tâm chỉ trích
ai rảnh rỗi chê cười
mạnh phần ai nấy sống
buồn có quyền rút lui

đêm nay nể lời bạn
tấp vào quán bonsai
rượu ngon khung cảnh đẹp
sao mắt thắm đỏ hoe

ly này ly thứ mấy
quán này mọc nơi đâu

những ai từng cụng cốc
trôi nổi về những đâu

rượu nào cũng là rượu
ở đâu ta vẫn ta
đĩa môi thơm gợi nhớ
ngát mùi hương quê nhà

kể chi mươi chuyện cũ
nhắc chi bè bạn xưa
chưa uống hết đã gục
ừ thôi, ta chịu thua

chớm xuân trời khá đẹp
bên ngoài hình như mưa
thấp thêm cho ngọn nến
nhìn rõ lòng nhau chưa ?

nào dzô đi các bạn
ba thằng cưa mấy chai
ta say biết ai công
sầu nặng một đời dài

cảm ơn hay xin lỗi
giá ai mời nhậu hoài
"trời mưa thì đất chịu"
ta say mắc gì ai ?

lè nè hay lã nhãi
tai tái hay đỏ kè
rượu ời rượu tuyệt hảo

lòng ngoan uống vào nghe

hoan hô đời đẹp lắm
lưu vong vẫn ăn chơi
mất nước mà quên nhục
phải ta không đây trời ?

rượu ơi rượu hãy nói
đừng giống ta thở dài...

Qua Cầu Champlain

ngồi trong xe chạy bon bon
ngó ra hồn đậu chon von vai cầu
sông Saint mấy chục thước sâu
lòng ta vô đáy như câu thơ buồn

ngã thân cầu nối đôi đường
hồn ta tụ điểm ngàn phương hướng đời
muốn ngừng xe ngắm cảnh chơi
phà cho trụ điện chút hơi thở người

vịn vai cầu hỏi buồn vui
đón tên lưu lạc buông xuôi hèn này ?
ngồi trong xe chạy như bay
mà không vượt khỏi trùng vây nhớ nhà

cầu ơi nói giúp cho ta

những còn những bãi quê nhà thân thương
ước mơ giản dị bình thường
nhưng sao có vẽ hoang đường khó tin...

Dạo Phố Sainte Catherine

đi trong chiều cuối tháng tư
nắng Montréal đẹp y như Sài Gòn
dập dìu mắt biếc môi son
váy cao quá gói mùi thơm bay đầy
tà tà qua nốt một ngày
mòn hè đại lộ mỗi giày lang thang
ghé Fille D'eve thăm quan
cỏ em úa lồi thiên đàng, dễ thương
cũng toan hái lá bên đường
“trả thù dân tộc” giải buồn một phen
sợ mình có tật ăn quen
buồn không thấy giảm mà tăng thêm phiền

Nghĩ Và Nhớ Lung Tung Khi Nằm Ở Jewish Hospital

1. Lên Cơ

bỗng giàu thêm được bệnh này

lâu lâu hồng hộc thở quay thở cuồng
chùm hum vật vĩa trên giường
má phồng mắt trợn như tuồng sắp thẳng
bơm vài hơi thuốc, ngã lãn
lim dim gặp cả chị hằng, chần tinh

1.Nhập Viện

nửa khuya lại thở ào ào
ambulance xúc tống vào nhà thương
không đi sợ đến cùng đường
đi thì càng lún trong buồn tủi thôi
thân chừ như tấm giấy bồi
rã thì rã mẹ cho rồi cái ta

3.Cấp Cứu

xúm nhau đê ngựa ta ra
thọc ống vào mũi, chan hoà máu me
ta vùng, ta thở khò khè
ma trời đom đóm lập lòe chung quanh
chập chờn nằm giữa phòng tranh
Chagall dẫn chú dê ranh mãnh cười

4.Khi Tỉnh

gắng dương đôi mắt bơ phờ
giăng giăng điện sáng ngấn ngơ ngó mình
sức không còn đủ để rên
muốn xin hớp nước nói không nên lời
máu khô quanh mũi quanh môi

hai tay óng bịch nước rơi giọt đều
nằm phơi thân thể chèo queo
tội con chim cũng phải đeo óng dài

5.Sáng Ngày Thứ Bốn

nằm ôm ống *respirex*
tập hít cho quả bóng xê lên dần
số một gắng đến số năm
bốn ngày thu lại hơi ngàn ấy thôi
chân tay nhức nhối rã rời
óc sao minh mẫn sáng ngời nhớ nhung

6.Bên Cửa Sổ Phòng 402

nằm bên cửa sổ trông ra
thấy mây trắng đến lân la muốn vào
lầu cao hay trí ta cao
ngó quanh chẳng thấy thằng nào giống ta
ngủ không được, lo chuyện nhà
buồn nhưng nhức dẫn cái già đến thăm

7.Bỗng Nhớ Tổng Y Viện Duy Tân Đà Nẵng

nhớ hồi nằm viện Duy Tân
cũng ra nệm trắng cũng giường sắt quay
cũng hôn đây voi xác này
sao chưa trả hết đấng cay nợ đời
còn gì gì nữa mai sau
trốn quê nhà, biết trốn đâu kiếp người ?

8. *Tự An Ủi*

trơ như đất vững như trời
đau rồi lại dậy, chơi thời vẫn chơi
bốn mươi sáu ký, vừa rồi
mập chi lo sợ dư đời máu me
vẫn còn đây bệnh lè phè
vẫn còn đây giọng lè nhè ba hoa
cái đau nằm kế cái già
cái buồn gói cái khè khà thế nên
đau thì sợ, tỉnh vội quên...

Theo Em Sang Longueuil

đâu có phải tình cờ tôi theo dõi
gót chân hồng thoăn thoắt đó về đâu
em kiêu diễm một đôi lần ngó lại
đôi mắt xanh như khuyến khích gật đầu

giàu tình cảm nên không hề ngần ngại
tôi hiểu tôi chừ thương nhớ về ai
em tóc bạch kim bay chiều nắng muộn
có hay hôn tôi đã ghé ngang vai ?

chẳng dám ngại đôi ba lần thay *bus*
đường hầm dài lẽo đẽo hướng Longueuil
dưới đáy sông Saint Laurent thăm hát
thế mới hay lưu lạc vẫn yêu đời

em xuống đảo Sainte Hélène đôi phút ?
em ghé thăm hoa lá Terre Des Hommes ?
chiều nay chắc La Ronde đông người lắm
có ai chờ vòng tay ấm em ôm ?

đường mấy nẻo theo em làm thi sĩ
có chi vui hơn săn đuổi tình yêu
ngọn nến đỏ trong lòng tôi em chột thấp
gã đông phương thơ thần hết buổi chiều,

Trong Rừng Thu La Chute

tặng Hoàng Phúc

1.

đen đây nhạt lá phong rơi
đọc trên gân lá trăm lời vu vơ
hỏi ta buồn tự bao giờ
hành tinh nào đến ngăn ngơ du hành ?

lá trên cành, lá rơi quanh
ta ngồi vọc lá đỏ xanh tím vàng
trời man man đất man man
lòng ta chột úa theo ngàn lá thu

2.

bụi tay vốc nước lên nhìn
vấn vơ lòng hỏi đã tìm ra chưa
lệ người rơi tự ngàn xưa

lệ ta bất chợt cũng vừa rơi mau

lệ còn sống đến mai sau
mai sau còn có người sầu tiếp theo ?
đứng trên bờ suối trong veo
đứng trên tịch mịch mà gieo giọt buồn

3.

mở lòng ra nhốt tiếng chim
cành thông thả gió thu im im về
lời ta ai hát trên tê
điều thương yêu tỏa bốn bề không gian

đến đây bỗng muốn lạc đàn
ngàn năm làm chiếc lá vàng đong đưa
ngàn năm tha thiết lời thưa
người ơi bước nhẹ ta vừa đầu thai.

Bất Chước Viết Hành Ca Lưu Vong

trôi nổi gần hai năm chẵn
tình nhà nợ đất còn đây
môi khô như thềm nước giếng
lưỡi tê như nốc rượu cay
tóc đời mỗi giây mỗi bạc
thịt da mỗi phút mỗi gầy
tươm tất áo quần một bộ

bốn mùa kéo một đôi giày
ngốc nghếch như tên mù chữ
ngơ ngơ như một thằng ngây
buồn vui cao theo tàn thuốc
tuần năm ngày gắng sức cày
một ngày cho con cho vợ
một ngày thơ ngứa bàn tay
vớ vẩn gởi đôi tờ báo
xa mù bên Úc bên Tây
có khi cho vào thùng rác
có khi đốt nhìn khói bay
cớ sao vẫn còng lưng viết
nhức đầu tính chuyện tày lay
lúc giận thu tay đám gió
chường không một chút hơi bay
đất rộng cớ sao tù túng
đạp nhằm cái bóng lăn quay
quờ quạng đi quanh đi quẩn
mà không ra khỏi vũng lầy
trợt mãi như mà chưa ngã
đứng làm chi nữa, ô hay
nhắm mắt nghe lời bè bạn
tỉnh bơ mà sống qua ngày
nợ nước nợ nhà chưa trả
sợ chi cái thứ nợ say ?
năm bảy chén sầu cạn sạch
mặt mày như thịt heo quay
rung đùi đọc thơ Nguyễn Bính
người hành phương nam loay hoay
thơ người tràn giòng âm ức
mắt ta ráo hoảnh mà cay

cho khó nói chi đến bán
dễ gì gọi lại gió mây
người chết được chôn cũng đỡ
ta rồi không biết sao đây ?
sống tạm chết nhờ đất lạ
hồn mai sau nhớ đường bay ?
quê nhà ở phương nào nhỉ
cúi đầu tạ lỗi cỏ cây
cười nói đã quên gần hết
toan tròn quanh cổ sợi giây
cảm ơn thập phương bè bạn
động viên an ủi giải bày
gương sáng treo ngay trước mặt
vốn đời sẵn khổ cần vay
vui lắm có ngày cũng chết
buồn nhiều giảm thọ càng hay
có người hình như đã khóc
có người cười vỡ đắng cay
có người giận đời hằn học
chung qui một đám ngây ngây
ta ngồi dòm xem thiên hạ
ngẫm ra ta cũng một bày
ngôn ngữ như là cái rọ
mà hồn bát ngát như mây
ai nhốt được ta trong rọ ?
ai sống giùm ta hôm nay ?
đã biết hoàn toàn vô nghĩa
sao theo hoài cuộc chơi này ?
lỡ bắt chước người nắn nót
gắng đừng run nhé bàn tay
chân dung vẽ theo từng chữ

mà suy ngẫm bản mặt dày
cũng được gọi là yêu nước
mới mò qua Mỹ qua Tây
phát phơ làm tên lỗ vận
chán đời hay chán mình đây ?
thơ thần đắng chua cay cú
khật khùng tỉnh cũng như say
làm dáng ưu tư thời cuộc
hăm về quê mẹ ra tay
quản quanh trong lời nói dóc
soi gương trợn mắt cau mày
giả dụ toàn dân phục quốc
có hồi hương thật không đây ?
cơm áo xứ người vất vả
lòng ơi xét lại điểm này
chưa chết sao ta lắm cảm
lặp hoài những chuyện không hay
mặt trời vẫn soi thiên hạ
ta vẫn thở ăn hàng ngày
cho dù đời mình vẫn rộng
đừng hành hạ lắm cái thân
hồn hời hồn ơi ở lại
cùng ta cho hết kiếp này
buồn quá, quá buồn hãy gắng
nằm ru mình ngủ đêm nay
ai tắt giùm ngôi sao sáng
ai nhốt giùm cơn gió bay
ai gọi tên ta một tiếng
ai nắm giùm ta bàn tay
ta hát hay là ta khóc
xin cảm ơn người cho vay

xin tha thứ ta tham sống
đêm nay, đêm nay, đêm nay...

Ngồi Lê

1.

ngồi trong góc quán phở Hòa
buồn tay gõ miệng chén ca một mình
mười năm lâm bệnh làm thính
hai năm, ngày tiếp nối đêm nhớ nhà
hát lên đi hồi tưởng ta
bài lưu vong đã xót xa chín mùi
ngoài trời bão tuyết âm u
buồn thiên hạ bị vây từ lòng ta
người ơi xin hãy bỏ qua
trách chi tội nghiệp hồn ma thầy người

2.

ngồi trong góc quán phở Mai
bóc vỏ đậu phụng lai rai giải buồn
vợ nhìn bốn bức tường
bỗng dựng nhớ quán bên đường Hùng Vương
nhớ con chó chực gặm xương
nhớ đâu đó giọng cải lương bay vào
lâu rồi không đọc ca dao
ngồi im thử nhớ câu nào hay không
quanh năm buồn quán trong lòng
biết ai nhờ gởi núi sông lời này
ngoài trời tuyết tả tơi bay

trong ta trống rỗng mà quay quắt buồn

3.

ngồi trong quán Huế lim dim
nghe Hoàng Oanh hát như chim gọi đàn
tay vui gõ lên mặt bàn
hồn lâng lâng đợi ai choàng vai đi
bia tan dần bọt trong ly
uống như uống bóng nắng chiều quê hương
rùng mình mặt chạm mù sương
bậm môi khói thuốc như vương máu buồn
gấp con bún, gấp thân thương
ngoằn ngoèo gọi nhớ trăm đường cỏ xanh
vài trái ớt, ít giọt chanh
vì cay hay nhớ long lanh lệ trào ?

Cầm Bút

năm ngoái kẹt bên nhà
vẫn nghe lén đài VOA
thầm phục lăn bè bạn
vẫn viết lách tà tà

rồi vẫn mơ ước
nếu may được thoát ra
sẽ lột trần chân tướng
lũ giải phóng quê nhà

thế nhưng rồi bất lực
nhai lại hoài cái ta
cái chi khiến tiêu cực
có phải chớm thấy già ?

cứ mỗi lần rửa mặt
tò mò nhìn vào gương
chẳng thấy chi trong mắt
ngoài nhưng nhúc chán chường

ta khuyên ta buổi sáng
ta dỡ ta buổi chiều
chớp mắt gặp ác mộng
đời cứ thế buồn thiu

ta dạo ngang dạo ngửa
ngơ ngác giữa cộng đồng
toàn những tá và tướng
không binh sĩ lưu vong !

ta bỗng thềm trẻ lại
làm tên lính binh nhì
không mũ nâu mũ đỏ
chỉ nghĩa quân thật chì

(địch lùi thì ta tiến
địch tiến ta tạm lùi
địch lưng lơ ta đánh)
khôi phục triệu nụ cười

ta bỗng thềm có phép

bắt nhốt lũ mị dân
lợi dụng tình yêu nước
của đồng bào, tiến thân

ước mơ hoàn mơ ước
nếu khoanh tay ngồi không
cầm súng không còn nổi
cầm bút nhọn, hơn không ./

Lâu Ngày Gặp Bạn Cũ

gặp nhau nói chuyện tâm phào
trăng đêm rỉ rả rượu vào lời ra
bạn:

ừ, đời cũng phong ba
mới đây mà rủ nhau già như ri

ta rung đùi:

trẻ làm chi

xuôi tay xách gói mà đi tù à

cái thân cái phận như là...

cái đau, cái nhục, để ra cái sầu

râu chưa dài đủ vuốt râu

thu tay ngồi đấm cái đời còn dư

bạn:

hừ, hãy tạm coi như

cụng ly cái nữa từ từ tính sau

Thơ Mùa Xuân Con Rồng

1. Mừng Một Tết Ở Montréal

cho dù chúng có đuổi ông
hôm nay ông cũng ngồi không, ở nhà
cho dù tết chẳng ghé qua
vợ chồng con vẫn đổi quà, chúc nhau
mở chai rượu lạnh đã lâu
phá giới ông uống cho đầu óc quay
con ngồi nhìn bố, vui lây
hôn môi, vợ cũng hứng say tí tì mù
xuân, ngoài trời tuyết âm u
xuân, trong lòng vẫn lu bù nở hoa
thơm lừng hương vị xót xa
thơm qua nửa trái đất già yêu thương

ông say chứ đêch thềm buồn
chấp tay sau đít quậy nguồn thơ chơi
xuân đâu còn của đất trời
xuân chừ của lũ hết thời ngâm nga
dẫu cho ông có khề khà
sáng mừng một cũng thương, tha thứ giùm
râu đời đã mọc tùm lum
vuốt xem thử đáng anh hùng hay chưa ?

2. Năm Tuổi

ta cảm tình tuổi con rồng

bốn mươi năm lẻ...chông mông lộn hoai
“càng già, càng dẻo, càng dai”
trời đánh trật búa thành tài hoa thôi
tội cho em, khổ một đời
yêu ta theo đến cuối trời đau thương

3. Trang Điểm

ba năm lạng quạng xứ người
soi gương già khộm như mười mấy năm
thế ra sữa thịt lùi chân
trước anh địch thủ ngàn cân buồn phiền
ba năm ăn mặn, ngồi thiền
đi cà nhắc giữa truân chuyên cuộc đời
tôi đà chán ngấy cái tôi
chỉ thương cái xác lui cui thở hoai

4. Chợt Nhớ

chừ em đang cúng giao thừa
khói hương theo ngọn gió lùa sang đây
tuyết rơi trắng nõn ngọn cây
mà ta thấy rõ khói bay bên nhà
và em khấn vái thiết tha
"xin cô bác với ông bà giúp ta
quê người nạn khỏi tai qua
ăn ngon ngủ được chậm già, hết đau "
lòng thành kính nở nhiệm màu
sao em không nữ nguyệt cầu cho em ?

Mưa Bay

mưa từ Plamondon
mưa qua Van Horne, mưa vòng LaVoie
mưa theo chân bước tà tà
mưa bình yên nổi giữa ta với trời
giọt trên mắt, giọt trên môi
giọt trên ngọn tóc lả lơi gió đùa
giọt thỏ thẻ, giọt phân bua
giọt trần trở giữa đời lừa dối luôn
ta theo mưa dạo giải buồn
mưa theo ta học tình thương yêu người
không gian mưa với ta thôi
trăm năm chưa nói hết lời yêu em

Mừng Ta Cưới Vợ Lẽ

ta mừng ta cưới vợ hai
vợ ba, vợ bốn...lai rai cưới hoài
nai lưng ra gắng “trả bài”
mỗi ngày giảm thọ chỉ vài giờ thôi
sống còn, không lẽ không chơi
theo đời mệt muốn dứt hơi, lộn mèo
lộn thì lộn, vẫn cứ leo
thang phù hoa đầy ta trèo bon bon
thưa em vợ áp, vợ *phone*

vợ xé, vợ điện sồn sồn của ta
từ xương tủy đến thịt da
cũng gần “quá *date*” chưa già lắm đâu
vợ này hết, đến vợ sau
tiếp tục ta cười gói đầu lên nhau
mua trăm vui lập một sầu
phờ rêu lấp mãi gốc sầu vẫn xanh

Dưới Trăng

lang thang giữa cõi trăng mười sáu
lần thân hỏi mình đang ở đâu
trăng vẫn trẻ măng như thuở ấy
sao lòng thấy lạ bởi vì đâu

đêm đã khuya chưa đêm óng ả
thì thềm đâu đó tiếng gọi nhau
nhìn quanh chẳng thấy ma nào cả
chỉ thấy trăng nghiêng xuống mái đầu

ta nhón lòng theo chiều trăng bước
hiu hiu gió thổi thổi hiu hiu
bài thơ định viết thành vô nghĩa
hồn đã căng đầy hương thương yêu

Mùa Đông

1. Tuyết

đã khi nào em đứng
một mình nhìn tuyết bay
em thấy gì trong tuyết
phủ trắng một hồn đây ?

đã bao giờ em đứng
bên đường hứng tuyết bay
bàn tay lạnh chín đỏ
hương tuyết hay hương tay ?

đã khi nào em thấy
ta đứng vọc tuyết bay
giữa trời ta và tuyết
mặc cả nỗi đắng cay

có bao giờ em biết
ta ngồi buồn hôm nay
vuốt mặt lạnh ngỡ tuyết
ồ nước mắt, đau hay.

2. Gió

lông trong ống quần rộng
xô từ tây qua đông

xoáy trong bờm tóc rối
lấn từ bắc sang nam

ta đi gió níu lại
hồn hên bảo gì đây
ta đứng gió đẩy tới
thôi thúc vấp mũi giày

gió ơi gió cứ nói
ta đang lắng hồn nghe
ngươi từ đại dương đến
hay từ những lũy tre ?

gió ơi ta đã mở
hồn ta chờ chép đây
thơ của ngươi hay lắm
hùng tráng pha đắng cay

ngâm lên ngâm lên gió
ta đi ta lắng nghe
bốn phương không đủ rộng
nhốt hồn ta đỏ hoe

3. Mưa

từ trên cao ủa xuống
sao không mang ít mây
trên đường rơi có gặp
hồn người chết đang bay ?

có cô tiên nào gửi
lời thăm ta đó không
cầu hôn hay dan díu
ta đây đều sẵn lòng

từ trên cao ùa xuống
dài tít như sợi dây
mưa lâu lâu chút nhé
ta đủ giờ tập bay

trời cao ừ cao thật
sao vắng tanh thế này
ngọc hoàng đi đâu nhỉ
ta lên thăm ngài đây

mật mờ nước hòa nước
mù mù mây trộn mây
hồn ta trên sợi nước
chợt tan trong vài giây

4. Đêm

nằm thẳng cho em gác
cả hai chân lên mình
anh nghe máu em chảy
như hòa vào máu mình

em ngủ ngon, ngon quá
mắt khép, môi thở đều

ngọn tóc vương trên má
cũng dịu dàng thở theo

ngoài trời tuyết đang xuống
đêm nay trừ mấy mươi
hơi em sưởi anh ấm
khát nước nhưng chợt lười

chân hồng em bỗng nặng
mỏi quá ta khẽ nghiêng
quờ tay, em làm nũng;
ôm em đi ! nằm yên

Nghêu Ngao Giữa Lòng Montréal

đứng hát giữa lòng Montreal
trời xanh trời xanh trời quá xanh
có con chim nhỏ bay trong nắng
chờ cả lòng tôi bay quẩn quanh

chào lá chào cây Mont Royal
đã vì đời trở hết màu xanh
cho ta thở ké đôi ba chút
để thấy lòng còn rất xuân xanh

chào gió Hélène, nước sông Saint
thôi cho thong thả chảy cho êm

mang ta về với muôn năm nữa
cuộc sống đẹp vì được lên đèn

chào những vỉa hè, những ngã tư
quanh năm đèn thấp sáng mặt người
ai đi ai đứng ai chờ đợi
ai hiểu được ai khóc hay ai

chào những ngã đường ngập sóng xe
nắng mưa sương tuyết thiết tha nghe
bước đời tiếp nối nhau tranh sống
chân chột vướng hồn xưa sắt se

chào *magasin, dépanneur*
đẩy xe cho vợ đến bao giờ
lu bu nặng gánh đời cơm áo
không dám xung hùng cũng ngần ngại

chào hí viện đêm, chào *forum*
đã bình đẳng mở vòng tay ôm
đãi mình đôi tiếng ngòi thông thả
tàn trận *hockey* hết cuộc nhàn

chào viện bảo tàng, chào công viên
chào trăm pho tượng đứng trang nghiêm
nét đồng sống động niềm thao thức
trắc ẩn chưa đành lòng hóa tiên ?

chào những văn phòng những cơ quan
một đời khéo mở mấy mươi trang

lần từ di trú qua lao động
lững thững có ta đứng xếp hàng

chào *nị* da vàng, *lui* da đen
chào *you* da trắng chị lai căng
trăm hoa ngôn ngữ đua nhau hót
tạp chủng bùng trên đất giá băng

chào hết muôn loài chào cả ta
ba năm được ở Canada
cùng Montréal thở từng giây phút
không khí tự do lần hiện hòa

bỗng tưởng chừng như máu tim ta
đỏ hơn thời tù tội quê nhà
phải chằng chớm nở mầm vong bản
nhục nước phai vì bả vinh hoa

và tưởng chừng như Montreal
có ta cây cỏ càng thêm xanh
ba năm hồn rót vào thớ đất
góp cả buồn vui cho lá cành

và tưởng chừng như mây khói bay
có hơi ta tiếp nổi voi đầy
được cười được nói được than thở
không thể không yêu xứ sở này...

ta cũng biết rằng hương sẽ phai
hoa tàn ta rã thịt ngày mai
xác ta không hội đủ điều kiện

làm một tế bào đất tương lai

ta cũng biết rằng ta vô danh
đòi người dài bởi những loanh quanh
lấy gì đo thử thành hay bại
và sẽ làm chi nếu bại, thành ?

thôi cảm ơn đời xin cảm ơn
độc lòng ra nở đóa hoa thơm
dâng về tổ quốc đang tắm tới
tạ đất nước nuôi cuộc sống mòn

buồn hát nghêu ngao mười khúc chơi
lòng ta đâu dám rộng như trời
xin mây bắc mỹ bay chậm chậm
xin lá phong xòe cánh thanh thoi

Tuyên Thệ

xòe bàn tay mặt ngang vai, đứng
tôi đọc theo người năm bảy câu
nước mắt khi không mà chọt ứa
vui buồn dòn dập dẫm lên nhau

lòng mở ra ôm đời trở lại
từng ngày trống rỗng đã qua mau
dấu vì tủi nhục hay hãnh diện
giọt nước mắt tôi vẫn một màu

ai chứng giám cho lời tuyên thệ
tôi vừa lặp lại rất ngây ngô
lòng tôi chiếc lá phong nho nhỏ
hay vãn lá tre buồn phát phơ?

cảm tạ Nữ Hoàng cho đất sống
cho đời vay mượn những tin yêu
quốc ca bập bẹ theo người hát
không hiểu vì sao lòng buồn thiu

xòe bàn tay mặt ngang vai, đứng
tôi có hai thằng tôi sáng nay
hai trái tim trong một cơ thể
nhìn ra rõ mặt kẻ lưu đày
(bài này trong tập chính in sót)

phần 4

TRÓN TRÁNH KHÔNG QUA NỖI NHỚ NHÀ

Chim Sẻ

có phải em theo ta
từ cây hòe đầu ngõ
bốn mùa vàng cánh hoa
hương chiều tan trong gió

có phải em theo ta

trên con đường đau đớn
cánh nhỏ mà bao la
qua mây rừng, biển lớn

ủa sao khi ra đi
quên nhìn em để thấy
bị rịn bay theo chi
để bây giờ run rẩy

hỡi em rất Việt Nam
ta làm làm sao được
áo vàng thơm mùi rom
kiềng đen vòng cổ mượt

tên em ta nào quên
hỡi chú em se sẻ
bay vào đây hót lên
hồn ta theo với nhé

có nhớ hàng cau không
ngày ngày em đến gọi
ta dậy từ phương đông
uống mặt trời sáng chói

có nhớ hạt thóc thơm
ta rải dài máng xôi
chuột sẽ ăn mất thôi
hôm nào em hờn giỗi

có nhớ vòng ngói xưa
rác một chùm lơ lửng

ta bắc ghé sớm trưa
canh giùm em quả trứng

hồi em rất Việt Nam
ta nhìn em đã kỹ
quốc tịch em đang mang
lạ gì đâu, đề ý

hãy hót hót cho ngoan
bạn đồng hương bé bỏng
trời thấp mây lang thang
ta quên ta lạc lõng

Chiều Nắng

thay Lý, thương gửi về ba

hôm nay ba đến sở
cũng sớm như mọi khi ?
tay ba đầy dầu mỡ
như ngày con chưa đi ?

ba vẫn yêu nghề cũ
vẫn nằm dưới thùng xe
trên xe còn gì nữa
sao như có ai đè ?

xe ba giờ đã mất
mẹ con cũng không còn

con theo chồng phiêu bạt
gia tài ba: trống trơn

ba ơi cho con hỏi
năm nay ba mấy mươi
tóc bạc thêm mấy sợi
môi còn biết mỉm cười ?

ba ơi cho con hỏi
tan sở ba về đâu
cửa xưa ba còn đợi
nghĩa địa nào mai sau ?

chiều nay con làm việc
trên tầng lầu rất cao
chợt nhìn ra cửa sổ
nắng đẹp như hôm nào

phải chi con có cánh
phải chi con là mây
phải chi con là gió
phải chi là cỏ cây

ba ơi con không khóc
chẳng qua là bụi vương
mắt con còn phải tránh
những chông gai trên đường

xin cho con được ngủ
thật yên lành đêm nay
để được mơ một phút

nắm tay ba trong tay

thư từ dài mấy lá
khiêm duyệt gì quá lâu
hãy cho tôi được thấy
nét chữ run run sầu

ba ơi chiều nay nắng
con đứng trên lầu cao
hồn bay theo mây trắng
đâu biết mình chiêm bao

ước gì con được khóc
như buổi chiều hôm nào

Gửi Quà

tặng anh Đặng Tiến

nghe tin anh về thăm quê quán
chẳng có cái gì để gởi theo
nước mắt chắc chưa cho nhập khẩu
đô la lặn đạn mãi còn nghèo

nhớ ra trong trái tim còn sót
đôi câu vè cũ ẩm hơi mưa
xin anh đọc thuộc về quê đọc
cùng những bạn bè ta thuở xưa

để chúng tin rằng tôi vẫn thương

từng hè phố cũ, từng con đường
từng con nương nhỏ, từng bụi chuối
từng tiếng ào ạt, tiếng trống trường

và hãy nhớ giùm lửa đấu tranh
vẫn hồng như thuở tuổi xuân xanh
tóc đôi ba sợi lăm le bạc
lòng vẫn cầm quân hô chiếm thành

hành lý của anh chật hết chưa
cho tôi gửi nốt chút âm thừa
đêm nay chỉ có mình tôi thức
đốt thuốc ngồi nhìn sợi khói thừa

Khiêng Nước

thương nhớ gửi chị Lê Thị Kim Anh (Kiều Liên)

một cái thùng con con
một đoạn tre nho nhỏ
chị thương chịu nặng hơn
lâu lâu hơi cau có

em đi trước run run
đòn nghiêng vì vai thấp
đốc đá vấp luôn luôn
thùng va vào sau gót

một đôi lần em khóc
ngồi chùi vết máu tươi

rắc lên chút đất bột
thế mà vui rất vui

giếng trong xanh nước mát
uống lưng một vành gàu
chị múc em đứng hát
nắng chiều vàng tàu cau

ngày qua ngày qua vội
mới đó thế mà già
chị chồng con lặn đạn
em bỏ xứ bỏ nhà

ở đây trời đẹp lắm
sao chẳng hề thấy vui
chẳng phải vì em khổ
chợt nhớ nhà đó thôi

ước chi được nhỏ lại
như những ngày tản cư
cùng chị đi khiêng nước
bắt nòng nọc vọc chơi

(Phan Ni Tấn phổ nhạc - N.N.C.N)

KHIÊNG NƯỚC

VIỆT NAM MỚI
NHẠC PHAM HỮU TẤN (PL.0)

Andante (Nhịp 7/8)

Một cái thùng con con Một đoạn tre như nhỏ
Chỉ không chịu nặng hơn Lúa lúa hạt cau có
Em đi trước run run Đón nghiêng vì vai thấp
Độc đi vấp hulan hulan Thẳng va vào sau gù
Một đôi lên em khúc Ngủ chài với mây run
Chỉ móc em đứng hát Chiều vắng tiếng xuống mau
Độc lên chài đi học Thế mà vui rất vui
Giống trong saah nước
ngọt lừng lừng một vành gù
Ngày qua ngày qua với Mãi đó mãi mãi gù
Chỉ chông con lên dân Em bỏ tờ lá nhỏ
Ở đây nơi đẹp lắm Sao chẳng kể thấy vui
Chẳng phải vì em khế Chẽ như nhá để thôi
D.S. al Fine
Lên chi được nhá lá Như những ngày trẻ thơ
Càng chài đi không nước Bể sóng mưc vọc chui
Giống trong saah nước ngọt lừng lừng một vành gù
Chỉ móc em đứng hát Chiều vắng vắng đau con

Tiếp Hơi

gởi nhà thơ Nguyễn Mậu Lâm và anh chị CLB thơ Sông Hàn

xa cách Hải Châu mới giáp năm
nghe anh em gọi nhào cả lòng
Kỳ Sơn nay chắc đông tù lắm
An Điền có ai được thả không ?

tôi chợt giận tôi nữ khóc đây
thơ anh đâu có buồn, ô hay
tiếng kêu đứt ruột từ lòng địch
không lẽ chỉ ngồi nuốt đắng cay ?

tôi biết xích xiềng dẫn các anh
vào trong Kho Đạn đầy đi quanh
mồ hôi và máu chan trên đất
u uất nở bùng hoa đấu tranh

tôi vẫn mang theo những trái tim
của Thành, của Bảy... của anh em
Hòa Sơn đêm ấy buồn cây cỏ
đâu tắt được ngày mai nắng lên

tôi vẫn giữ thơm những cánh tay

Giang, Hy, Lâm, Thọ... những râu mày
thất thanh đánh thức hồn nhau dậy
chuyển lửa tin yêu đến một ngày...

đừng trách chúng tôi sống dửng dưng
thiếp dần trên những nẻo đường cùng
kẻ buông xuôi quá người vong bản
thao thức những ai nghĩa với trung ?

xin gắng vì nhau giữ lửa nghe
nhớ làm sao ấy những bụi tre
hàng cau quán quít dây trầu biếc
tàu chuối chim sâu gọi sau hè

tôi nhắn các anh hãy nhắc tôi
còn trên mặt đất gắng làm người
thơ anh vượt ngục vượt sông biển
chưa đủ soi đường nhưng thấy nhau

không hứa hẹn chi nhưng hãy tin
các anh không chiến đấu một mình
thơ văn vũ khí khiêm nhường ấy
như thuốc cầm hơi để hồi sinh

chợt ngẩng đầu nhìn trời bao la
đằng kia như thể dãy Sơn Chà
hiu hiu gió của sông Hàn thổi
đâu có, lòng tôi đâu xót xa...

Năm Chân Về Quê Nhà

1. Bài Gửi Liêm Lạc Hòa Đa Quảng Nam

đàn chào mào vẫn hót
trên hàng tre sáng nay ?
con gà xưa vẫn gáy
gọi em dậy đi cày ?

ruộng sâu còn thiếu nước
cán cuốc mòn đôi tay
mười lăm năm bới tóc
đời con gái mấy ngày ?

em yêu từng bông lúa
góp nhặt bằng đắng cay
mộng đời nào dám nghĩ
khói rơm đùn như mây

nhớ xưa ta trốn học
lẩn quẩn từng bụi cây
bắt tắc kè rắn mỗi
nhát em, cười, thơ ngây

chiều nào mưa giông tới
nước ngập bong bóng đầy
cởi truồng cùng nhau tắm
vớ vẫn nhìn bàn tay !

ngày vui như chớp mắt

lang thang mòn gót giày
nửa đời già lận đận
nợ nào mà trả vay

nhà ta giờ đã mất
mồ cha bằng nắm tay
chủ trương cùng chính sách
đời còn bao đời thay ?

ta chừ xa tổ quốc
đâu dám nhìn mây bay
em còn không nước mắt
khóc giùm ta đôi ngày

2. Bài Gửi Hội An

đền hoang dơi cư ngụ
tượng ngồi mạng nhện giăng
hồn xưa còn chút nắng
ngói vỡ dọi bản khoăn

chuông chùa ngân khe khẽ
gọi ai, ai không về
sư ngồi viết lý lịch
không ngủ mà như mê

đầu cầu hai khi ngó
người đi qua vô tình
vai sấu nướng ván mục
cuộc đời dài điêu linh

ai ghé thăm Không Miếu
cùng người yêu chiều nay
mắt xanh xin đừng ướm
nén hương đừng run tay

ai thăm chùa Phước Kiến
cùng mẹ già chiều nay
mắt buồn xin nhìn rõ
có gì trong khói bay ?

ai đi qua chùa Cầu
quen chân đừng bước lại
rải giùm hạt tình tôi
xanh cùng cây cỏ dại

ai ghé thăm Hội An
mùa này trời chắc nắng
nắng đỏ chín không gian
khô kiếp người cay đắng

đền hoang dơi cư ngụ
chùa nát bát hương tàn
Hội An ơi vĩnh biệt
hồn ta choàng áo tang

3. Bài Gửi Tiên Phước

đôi ba cành củi mục
bây giờ rụng nơi đâu

đường trưa đồi núi cũ
còn ai ngồi trông trời ?

ngõ chiều ai còn đợi
dù chẳng ai hên hò
mắt xanh chân trời gọi
quanh quẩn buồn băng quơ

cọp gầm vang sườn núi
cú rúc mỗi đêm dài
nửa khuya ai chợt thức
rùng mình lạnh co vai ?

hỡi ai đang lặn lội
đồi xanh quế xanh chè
hít giùm hương đủ dẻ
uống giùm ngụm nước khe

hỡi ai lên Tiên Lãnh
chân vương hồn thác oan
nhúm giùm tàn lửa nhỏ
ấm chút đời sĩ quan

hỡi ai đang vỡ đất
mồ hôi giọt bên đường
trông giúp ta hạt lệ
nở hoài bông nhớ thương

chiều nay ta uống rượu
không say mà dật dờ
cách xa nửa trái đất

tưởng gần như cõi thơ

4. Bài Gửi Đà Nẵng

nhà có cây hoa vàng
trên con đường Hùng Vương
em một lần ghé đó
sao đời đời nhớ thương ?

người luôn luôn mỉm cười
nhưng cả đời không vui
em một lần gặp gỡ
sao nhớ hoài không nguôi

thơ mấy bài vu vơ
có bóng em bao giờ
sao ai vừa đập phá
trong lòng ta xác xơ

kỷ niệm còn bao nhiêu
Mỹ Khê buồn thiu thiu
Cổ Viện Chàm trầm mặc
gió sông Hàn hiu hiu

ôi yêu yêu về đâu
ôi nhớ nhớ về đâu
Ngũ Hành Sơn tắt nắng
nao nao buồn cúi đầu

nhà có cây hoa vàng

có người vừa lang thang
bên chân trời Bắc Mỹ
bước hững hờ hoang mang

5. Bài Gửi Sài Gòn

ta đi mặt trời mọc
nắng trải vàng mặt đường
hàng cây xanh gió thổi
ươn ướt hơi mù sương

vẫy tay chào rạp Rex
tạm biệt Chợ Bến Thành
chào nhà thờ Đức Mẹ
chào bến xe Hàng Xanh

ta qua đường Nguyễn Huệ
ta lại Hai Bà Trưng
giữa bùng binh Lê Lợi
ta tìm ta vô cùng

phải chăng ta vừa lạc
theo chân em đến trường
học hoài bài chính trị
sao chưa vững lập trường ?

phải chăng ta vừa lạc
theo chân em xếp hàng
mua vài gùi rau muống
môi cười dạ hoang mang

phải chăng ta vừa lạc
giữa xí nghiệp công trường
vinh quang đời lao động
sao da buồn bọc xương

ta tìm ta bằng hữu
ta tìm ta đồng bào
hỡi Sài Gòn thương mến
hòn ngọc đã xanh xao

ta xin chào tất cả
hỡi biệt thự building
hỡi gầm cầu ống cống
hỡi nhịn nhục hy sinh

ta đi mặt trời mọc
xe chở người đưa người
cớ sao đôi tiếng khóc
nắc trong lời ngậm ngùi ?

Nghe Tiếng Chim Xưa

em gởi qua một cuộn băng cassette
đã rình thu tiếng hót chích choè
ôi tiếng hót giờ từng trang thơ ấu
thở đầy hồn nhạc gió mát lũy tre
và bụi duối và hàng keo...bờ giếng

vàng mênh mông hương đất nức sau hè

ôi tiếng hát dễ thương chi lắm vậy
đập dồn dâng cao vút, vỡ mang mang
rủ rê tiếng trở mình ai uể oải
tiếng cột tre ru quai võng nhẹ nhàng
tiếng rón rén đôi bàn chân trốn mẹ
giấu ná lưng quần đội nắng lang thang

ôi tiếng hát nghe sao buồn quá đỗi
bởi tình chim hay tại nỗi niềm ta
buồn từ xưa hay sầu vừa bén rễ
trong hồn đời biệt xứ nổi trôi xa
ôi tiếng hát gõ vào tim rất khẽ
sao đành lòng giữ được tiếng thở ra ?

Hỏi Thăm

Cho em Lê Quốc Hùng

trời hôm nay chắc nắng
em vẫn đi xe thô ?
xe em còn đủ thẳng ?
xuống dốc hoài hay sao ?

đường Hùng Vương có khách ?
em đứng đợi nơi nào ?
tại bến xe liên tỉnh
hay bến cá Thanh Bò ?

ngày em đi mấy bận ?
xe nổ lốp mấy lần ?
công an phạt mấy chục ?
còn tháo bánh xe không ?

tại sao không đăng ký ?
hộ khẩu bị cắt rồi ?
nghĩa vụ em vẫn trốn ?
tương lai mù chân trời !

em vẫn qua An Hải ?
em vẫn đến Chợ Cồn ?
đường dài em có thấy
phố phường còn đẹp không ?

nhà ta xưa trước cửa
có treo nhánh xương rồng
ngoài hiên giàn hoa giấy
bây giờ còn trở bông ?

em có hay dừng lại
hít chút gió sông Hàn ?
mồ hôi em vẫn mặn
đắng một đời lang thang ?

này em còn nhớ tuổi ?
còn bao giờ soi gương ?
thấy gì trong đôi mắt
ngoài muôn vàn vết thương ?

Thưa Mẹ, Còn Không Mùa Xuân

khuya nay đưa ông táo
mẹ có nhớ hay không
xôi chè sao chưa nấu
bận việc hoài, dữ hông !

hay vì xài bếp điện
và ông táo nhà ta
chưa được ai bảo lãnh
còn kẹt bên quê nhà

thế thôi, mạn phép mẹ
con mua bậy nhánh bông
(dĩ nhiên là bông giấy)
tiền đưa ông cho xong

nhưng xin thưa cùng mẹ
chùng tuần lễ nữa thôi
đêm giao thừa sẽ tới
mình đón Tết hay thôi ?

mẹ ơi con nhớ quá
hương bánh tét bánh chưng
xanh thơm mùi lá chuối
lửa đêm nào canh chùng

mẹ ơi con nhớ quá

chén bát kiểu vẽ hoa
hiên trưa nào ngồi rửa
mai ta rước ông bà

mẹ ơi con nhớ quá
chiếc áo bà ba nâu
sáng nào khoe với bạn
năm nay nhà tao giàu

mẹ ơi cho con nắm
bàn tay mẹ ấm ghê
lá trầu xanh lộc thánh
năm nào mẹ rước về

mẹ ơi Tết sắp đến
có còn không mùa xuân
những gì đã đánh mất
những gì xa nghìn trùng

con quì xin mẹ nhớ
mẹ chưa đầy Bốn Mươi
quên một ngày lo nghĩ
mừng xuân cho con vui

đề con được chúc thọ
và tự mừng tuổi mình
mùa xuân chắc không nỡ
ghét cuộc đời điêu linh

mẹ ơi giá thấp được
hồn con như nén hương

trên bàn thờ nội ngoại
sẽ sáng hoải nhớ thương

Ta Phỏng Vấn Ta

** từ trong cái lỗ nẻ nào ?
trôi ra lạng quạng được bao lâu rồi ?
còn ham sống tiếp nữa thôi ?
có chi gởi lại cho đời làm tin ?*

vào năm đại kiệt canh Thìn
trời triệu ta đến thiên đình rỉ tai:
chú mày tính thích lai rai
cõi trần đang mở dài dài tiệc hoa
nếu ưng, xuống đó khề khà
một trăm năm để tinh hoa trở đều
nghe xong, ta đông một lèo
đụng đất mới biết quên đeo bản đồ
còn đang bám độn, bất ngờ
sơn thân, thổ địa vái chào, trình ra:
ở Hội An có một bà
ăn chay cầu tự đã ba năm rồi...

chẳng cần suy nghĩ lôi thôi
ta chui vào bụng bà ngồi tỉnh bơ
ngộ thay có ả tiên khờ
cũng chui vào đó đợi giờ khai hoa

tính ta hơi ngán đàn bà
nên nhường ra trước, gọi là chị luôn
nửa năm bò lặt trên giường
nhờ đái nhờ ỉa bình thường lớn mau

chị ta, tính trước suy sau
sợ đời hành hạ chuồn mau về trời
còn ta bầm tím chịu chơi
trơ thân ra nhận ngón đời thặng hoa
từ bầm dập đến tróc da
thế nhưng vẫn muốn la cà sống lâu
có chi đâu gởi mai sau
họa hoàn sót cái nọc sần ngo ngeo...

2.

** nghe đồn người rất lè phè
nằm ngòai đi đứng cặp kè với thơ
lâu ngày lâm bệnh ngán ngơ
làm thơ đôi cái dật dờ đó chẳng ?*

cái ta có thể thừa rằng:
ham chơi lười biếng, nói năng vụng về
tỉnh khô mà giả như mê
phơi thân che bóng đi về phát phơ

**làm thơ là để phỉnh phờ
cái phần đã chết mà ngờ sống luôn
làm thơ nhiều lúc như tuồng
đi quanh một chặp giải buồn vậy thôi**

tình theo chữ thở trăm lời
hồn theo tình mở một trời nguyệt hoa

**làm thơ là để lân la
chui từ cái nhớ chui qua cái buồn
làm thơ là để bình thường
cái ta cứ thích đứng đường ngó em
làm thơ là để lênh đênh
trên giòng rãnh rồi chợt quên mất mình
làm thơ là để làm tỉnh
im nghe ta tự tỏ tình với ta
làm thơ là để dần dà
trở thành ông thánh hóa ra ông khùng
làm thơ là sống ung dung
để cho óc khỏi lũng bùng nổi điên
làm thơ là có đủ quyền
ba hoa tưởng tượng đã ghiền mới thôi
với ta, thơ như bầu hơi
của hai lá phổi lội thôi thở hoài
ngày nào thơ chẳng lai rai
kể như ngày đó coi mời muốn đau**

3.

** nhà người ngó ngoáy khá lâu
nghĩ gì thế giới muôn màu thơ văn ?*

thưa, ta táy máy lảng nhãng
dám đâu bàn đến thơ văn của đời
lơ mơ nhớ, có một thời
đất xưa nước cũ sáng ngời tài danh
côi cổ thụ, mầm non xanh

tự do bén rễ vươn cành trở hoa
một trời lộng lẫy thi ca
ngát hương Bùi Giáng, Nguyên Sa, Đinh Hùng...
văn Võ Phiến, Nguyễn văn Xuân...
thấm vào máu, đã, tưởng chừng muốn rên

bởi ta nhớ ít hơn quên
nên không bỏ hết ngàn tên anh tài
để gì vác nổi trên vai
văn chương nghệ thuật đông dài miền nam

điếc không sợ súng nói càn
nghe đâu bỏ đó, đừng dòm ngó ta
bóng người ngã lộn bóng ma
mồ hôi nước mắt máu hòa từng trang
lửa hừng hực cháy từng hàng
chấn chường sống sượng tầng tầng phân vân
hơi thời đại, bụi phong trần
chân dung, tâm cảnh chợt gần chợt xa

bây giờ ta đã hóa ma
tuy còn đi đứng ba hoa thế này
ba năm bỏ nước qua đây
ngồi đếm bò chữ chưa đầy vỏ nghêu
lấy gì nói phét nói leo
chút tài vạt nổi bọt bèo mặt sông.

4.

** người cưu mang lắm chuyện lòng
sẵn hứng hãy kể vòng vòng nghe đi*

chuyện lòng là cái chuyện chi ?
nghe thì ngời đó sao đi vòng vòng
có trăm vạn thứ chuyện lòng
chuyện chi đủ gọi hứng vòng vòng đây?

chuyện tình, ở thứ này hay
cho dù lải nhải suốt ngày chả sao
chuyện tình là chuyện tào lao
chuyện tình là chuyện thanh cao nhất đời
nhập đề tuy có lời thôi
nhưng nội dung hứa hẹn đời dào luôn

**cái ta hồi biết soi gương
đã dòm thấy mặt nhiều đường đào hoa
nhớ năm hết tuổi mười ba
cái lòng đã muốn lân la cái tình
đêm đêm thích ngủ một mình
trùm chẵn mà tưởng tượng hình bóng ai
mỗi ngày một thấy bánh trai
lòng phơi phới ngát hương lải hương cau**

một cô ươm triệu hạt sầu
một cô góp lệ làm giàu cho thơ
một cô thu vén đại khờ
một cô cù rữ phát phơ giang hồ
một cô tiếp gót một cô..
tính ra lỗ nhỏ cả lô hoa hồng

lòng ta lúc bổng lúc trầm
lúc êm ái, lúc bênh bồng sóng chao
em tàn theo giấc chiêm bao

**em tan theo ngọn mưa rào trên vai
cái gì đọng mãi không phai
trong tim bầm dập đã ngoài bốn mươi**
có em chắc chắn mỉm cười
có em chắc sẽ ngậm ngùi thở ra
nếu tình cờ đọc lướt qua
hãy nhắm mắt thử nhớ ra những gì
hình như có tiếng thầm thì
yêu em.. yêu thật lạ kỳ yêu em...
vẫn còn nhớ đủ họ tên
nhưng xin được giữ kín em trong lòng

chuyện lòng phải vậy hay không
kể hoài, kể mãi kể không đến cùng
lòng thông là bởi nhớ nhưng
nhớ nhưng là bởi vô cùng lang bang...

5.

** nếu người được làm ngọc hoàng
thì người dự định sẽ làm những chi ?*

làm chi, chắc chẳng làm chi
làm dân nhậu với ngủ khì mà thôi

6.

** trước sau người cũng xong đời
có cần trần trối ít lời trước không ?*

chết là sẽ giải quyết xong
cái đời nhí nhó đèo bông này chưa ?
hay là hồn vẫn cù cưa

thì ta chẳng chịu như người xưa đâu
bởi thơ đâu có bạc đầu
lòng ta cũng chẳng bạc màu thời gian
ngàn năm vẫn sống đàng hoàng
xin đừng ví dụ cái màn đỏ cha
buồn thì viết toạc nó ra
khổ thì chửi đổng con bà đời lên
vì không tính chuyện chuồn êm
nên không chuẩn bị lời trần trối gì
mừng ta mặt sắt da chì
trả lời bay bướm lâm li thế này

đúng là ta vái ta đây
cảm ơn đời chẳng la rầy chi ta
mỗi chùm thơ mỗi chùm hoa
trông đi ngẫm lại vẫn ta bụi đời

cảm ơn người cảm ơn đời
cảm ơn chữ nghĩa mỉm cười bao dung
chưa điên nhưng có hơi khùng
hơi tên Luân Hoán vô cùng lố lăng.

Chú Thích

mục này có trong sách đã in, nhưng tôi gác lại

Mục Lục

Cảm Nhận:

Bùi Bảo Trúc:

"... ngay từ những năm ở Việt Nam, Luân Hoán chưa bao giờ là một nhà thơ nổi tiếng với những bài thơ tình. Thơ của ông ngay cả những bài thơ tình ít ỏi, luôn luôn là một tiếng thơ buồn uất nghẹn..."

(Ban Việt ngữ phát thanh về Việt Nam ngày 25.7.1987)

Trần Ngọc Lũ:

"... Hơi thơ nhẹ nhàng, ngọt ngào rất tiêu biểu cho giọng điệu đôn hậu cố hữu của Luân Hoán"

(Quê Mẹ 84&85 tháng 10-1987)

Thi Vũ Quê Mẹ:

"... cùng với Cao Tần, anh (LH) đóng góp cho nền thi ca Việt Nam một hướng đi mới, mang tính chất một sự cách tân. Ngôn ngữ trở thành giản dị tự nhiên. Nhịp thơ phóng khoáng, dễ dàng, rất gần với văn xuôi. Hình ảnh trong thơ thoát ly được sáo mòn, trở về cuộc sống, chứa đựng ngôn ngữ những mẫu đời thực. Thơ không còn là một cách mộng mơ hư ảo nữa, mà thực sự trở thành một tiếng nói của những con người đang sống trong đau thương muốn tìm kiếm một sự chia sẻ, cảm thông, gần kề..."

(Quê Mẹ 75&76 tháng 12.1986).

Nguyễn Hưng Quốc:

"...Luân Hoán trong HTVN thường xử dụng lối kết cấu tăng tiến. Gần đây, trong nhiều bài đăng báo, tôi có cảm tưởng ông nghiêng về lối cấu tứ gợi mở hơn. Ông đang học bài học của Kim Trọng, từ một gót giày in trong rêu xanh, mở ra những tâm tình người man mác. Ông đang học lại bài học của Quách Tấn, từ một "vỏ sò khô" làm thức dậy những tiếng "sóng trùng dương", vang vọng trên những "muôn xa bờ bến cũ" Thơ ông nhờ đó có âm hưởng ngân vang hơn, sâu lắng hơn, nhói lòng hơn. Bài thơ Bạc Tóc là bài thơ tình cảm động. Từ mấy cọng tóc bạc trên đầu, Luân Hoán mở ra một tâm lòng đang phôi pha theo tháng ngày lưu cư khắc khoải"

(Tìm Hiểu Nghệ Thuật Thơ Việt Nam - Quê Mẹ xuất bản 1988).

Vĩnh Liêm:

*Thơ người như vết xe đau
cán lên nỗi nhớ ghim sâu nụ cười
hơi thơ làm vỡ tơ trời
làm rơi nước mắt bồi hồi xót xa
thơ từ trong máu thơ ra
thơ trong giấc ngủ thơ nhòa nỗi vui
hơi thơ Luân Hoán thơ đời
của cơn nghiệt ngã của đời tuột thang
thơ người chất chứa gian nan*

đọc thơ ta phải hai hàng lệ rơi

(tạp chí Sóng, tháng 2.1989)

(NNCN trang 156-157)

Lê Vĩnh Thọ:

*"... đời mà y tính bằng những ngày phép
những ngày phép không dành riêng cho vợ con
mà y lo in tác phẩm
mà y lo phát hành thơ
những bài thơ nói với chị với em trai
nói với vợ con cha mẹ
những bài thơ viết cho bạn bè
và đất nước
ôi những bài thơ rất hiện thực
đầy tình người
nói với mọi người như nói với chính mình
nói với chính mình như nói với quê hương..."*
(LH ơi Về Đâu, NHVBCT 1969)

Nguyễn Sa:

*"Luân Hoán đã nắm chặt ngôn ngữ thi ca và tâm hồn của
Hoán là tâm hồn bát ngát của thi sĩ...
Tôi có gặp Hoán ở quân trường, đó là bạn đồng ngũ như
Cao Thoại Châu. Nhưng tôi chưa có dịp nói chuyện lâu với
Hoán. Chưa có tâm sự nào với anh cả và cùng làm việc
chung với người bạn đó. Dù vậy, tôi coi anh là một bạn
thơ. Vì lẽ giản dị: đó là một nhà thơ có tài"*

(tạp chí Văn Học Xuân 1970)
(*NNCN trang bìa sau*)

* bản đánh máy lại hoàn tất lúc 6,28 chiều ngày 01-4.2017
tại Montréal nord Canada. Mệt không dò lại, có thể có lỗi
chính tả. Trời hôm nay u ám có tuyết rất nhẹ, +2 độ C.